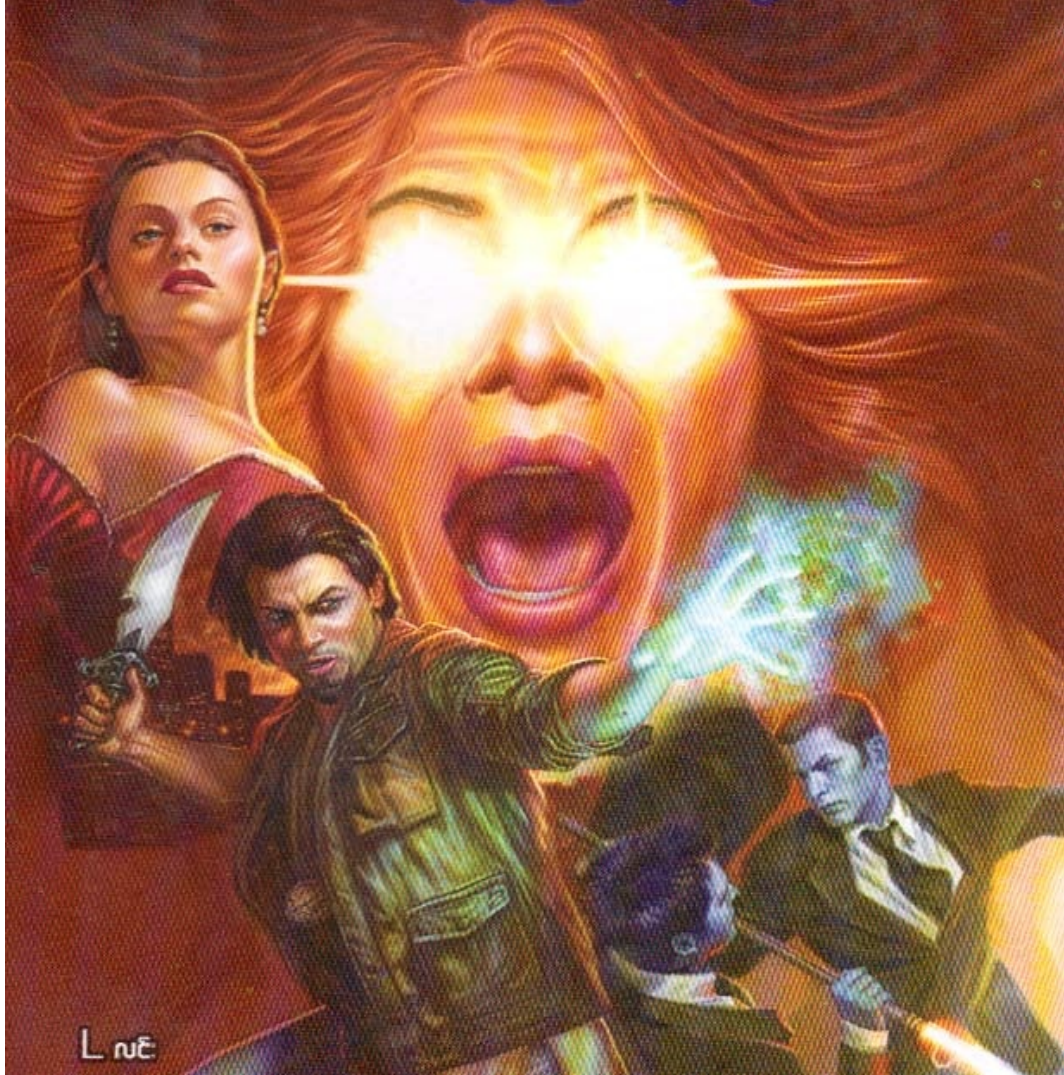

မင်းမြတ်သူရ

စတုတ္ထမြောက် ရင်သွေး

L NE

စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး

မိုးကုတ်သူဌေး ဦးမာဒင်သည် မိမိဘဝအတွက် လွန်စွာအရေးကြီးသော အမွေကိုစွန့်ခွာရန် ရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဘုံဘေဟိုတယ်သို့ သွားပြီး ရေမိုးချို အဝတ်အစားလဲကာ ဝတ်လုံဦးသောင်းထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝတ်လုံဦးသောင်း၏စာရေးက ဦးသောင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒါဂျီလင်သို့ ရောက်နေကြောင်း ပြောလေရာ ဦးမာဒင်သည် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဝတ်လုံက ဒါဂျီလင်ကို ဘာသွားလုပ်တာတုန်း”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်း၏စာရေးက ထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြင့်

“ဆရာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာပါခင်ဗျာ”

ဟု ဖြေလေ၏။

ဦးမာဒင်က အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် မင်းဆရာမဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်း၏စာရေးက

“ဆရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင် ပြန်ရောက်မှာပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးမာဒင်က ဒေါသတကြီးတောက်ချလိုက်ပြီး

“ရှေ့နေစုတ်”

ဟု ကျိန်ဆဲလိုက်လေ၏။

မိမိ ရန်ကုန်သို့ အစောကြီးရောက်သော်လည်း ရှေ့နေစုတ်ကြောင့် အချိန်တွေ အလကားဖြစ်သွားပေပြီ။

ဦးမာဒင်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဘုံဘေဟိုတယ်၌ အခန်းအောင်းနေပြီး နောက်တစ်နေ့ သို့ရောက်သောအခါ ပျင်းရီပြီးငွေမှုကို မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ လျှောက်လည်ရန် ဘုံဘေဟိုတယ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်စီးခဲ့ လေ၏။

ဓာတ်ရထားလက်မှတ်စစ်က ဦးမာဒင်အား

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဦးလေး”

ဟု မေးမြန်းခြင်းကို ဖြေဆိုခြင်းမရှိဘဲ လက်မှတ်စစ်၏ လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုခေတ်က ဓာတ်ရထားများကို တစ်ပဲရထားဟု သူသိများလေ၏။

ဓာတ်ရထားသည် အတန်ကြာအောင် သွားပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဘူတာ၌ရပ်နား လေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်ဘူတာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ပေါ်ဦးစ မြန်မာရုပ်ရှင်ရုံများကို ကြည့်နေလေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ပျင်းရီပြီးငွေနေသဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ကြံမိ၏။

သို့သော် ရုပ်ရှင်ပိုစတာများကိုကြည့်ပြီးနောက် မြန်မာဇာတ်လိုက်များကို

အထင်မကြီး သဖြင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့လေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ရုပ်ရှင်ရုံများကို ကျောခိုင်းပြီးနောက် တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမလားဟုတွေးကာ နောက်သို့လှည့်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးမာဒင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားမိလိုက် ၏။

ဦးမာဒင် ဓာတ်ရထားစီးနေစဉ် ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော အင်္ကျီအစိမ်းနှင့်လူ ကို သတိပြုမိ၏။

ရုပ်ရှင်ရုံများဘက်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း ရုပ်ရှင်မကြည့်လိုသဖြင့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာသောအခါ အင်္ကျီအစိမ်းနှင့်လူကို တွေ့ပြန်၏။

ရုပ်ရှင်ရုံများကို ကျောခိုင်းပြီးသောအခါ ရုပ်ရှင်ကင်တင်းမှာ တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမည် ဟုတွေးကာ ခြေလှမ်းကို တုံ့ဆိုင်းလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ အင်္ကျီအစိမ်းဝတ်လူလည်း ခြေလှမ်းတုံ့ဆိုင်းသွားကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဦးမာဒင် သည် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီလူငါ့နောက်ဘယ်လို လိုက်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို မိုးကုတ်သူဌေးမှန်းသိလို့ လှယ်ကံချင်လို့ များလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ ရန်သူဟောင်းတွေလား။”

ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ဦးမာဒင်သည် ဓာတ်ရထားဘူတာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

မှတ်ချက်။ ။ သူဌေးဦးမာဒင် သွားရောက်ခဲ့သော ဓာတ်ရထားဘူတာဆိုသည်မှာ ယနေ့ ခေတ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးဖြစ်ပြီး ထိုဈေးသည် ယခင်က ဓာတ်ရထားဘူတာရုံကို ပြန်လည် အသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဈေးအနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှေးခေတ်က ရုပ်ရှင်ရုံများရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ (စာရေးသူ) ထို့နောက် ဦးမာဒင်သည် လျှော်တန်းများ (ဆူးလေဘုရားလမ်း) ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့၏။

လျှော်တန်းဇာတ်ရုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးမာဒင်သည်
လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်၍ ရုံတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။

ဦးမာဒင်သည် လူအုပ်ကြား၌ဝင်၍ အနောက်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ရုံထဲသို့ ဝင်လာသော အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူကို တွေ့ပြန်၏။

ဦးမာဒင်သည် ပြဇာတ်ရုံတွင် ပြသထားသော ပိုစတာများကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခုလျှောက် ကြည့်နေပြီးနောက် ပြဇာတ်ရုံ အပေါက်ဝမှ ပြန်ထွက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အစိမ်းရောင်ဝတ်သူသည် ဦးမာဒင်၏အနောက်မှ
အူကြောင်ကြောင်လိုက်ပါလာ ပြန်၏။

ဦးမာဒင်သည် ဖရေဇာဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး ဂျပန်လူမျိုးများ
ဖွင့်လှစ်ထားသော အနှိပ်ခန်းသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

အနှိပ်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဂျပန်မလေးတစ်ဦးက ပြုံး၍ ကြိုဆို၍
အခန်းထဲရှိ အနှိပ်ခုံ၌ ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ဦးမာဒင်သည် အနှိပ်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်ပြီး ခန်းဆီကြားမှ အပြင်သို့
ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ အနှိပ်ခန်းရှေ့၌ မိမိကို စောင့်ကြည့်နေသော အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူကို
တွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် ဦးမာဒင်က ဂျပန်မလေးအား သန့်စင်ခန်း
သွားလိုက်ကြောင်းပြောပြီး အနှိပ် ခန်းအနောက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

အနှိပ်ခန်းအနောက်သို့ရောက်သောအခါ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး
နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ ခပ် သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဂျပန်မလေးသည် ဦးမာဒင်ကို အတန်ကြာအောင် စောင့်ပြီး ရောက်မလာသဖြင့်
အနှိပ်ခန်း၏အနောက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမာဒင်ကို မတွေ့ရသဖြင့်

“အရူးပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ အနှိပ်ခန်းသို့ ရောက်လာမည့် နေ့သည်အသစ်ကို
စောင့်လေ၏။ အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူသည် အနှိပ်ခန်းရှေ့၌ အတန်ကြာအောင် စောင့်ပြီးနောက်
စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ဦးမာဒင် ရှိမရှိ ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးမာဒင် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သိလိုက်ပြီး မျက်လုံးပြူ မျက်ဆံပြူဖြင့်
တစ်နေ့ ရာသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးမာဒင်သည် ဘုံဘေရက်စတောရင့်သို့ ဝင်၍ ချစ်တီးထမင်းနှင့်
ကြက်သား ဟင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးနေလေ၏။

ဦးမာဒင်သည် ဘုံဘေဟိုတယ်သို့ ညမှောင်ရီသန်းစအချိန်၌
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူသည် ဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ
မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိကို စောင့်ကြည့်မည့်သူ မရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဦးမာဒင်သည် အတင်းအဖျင်းပြောနေသော နေ့ကြိုခိန်းကလေး
နှစ်ဦးကိုကျော်ဖြတ်၍ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ပြီးနောက်
သူ၏အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။

ယနေ့ည ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရေချိုးပြီး အိပ်ရာဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးမာဒင်သည် ရေချိုးခန်းသုံးမျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ပတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲသို့
ဝင်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ရေချိုးဇလုံကြီးကို ရေဖြည့်ရန် ကြံလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ရေချိုးဇလုံ၌
ရေအပြည့်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ဦးမာဒင်သည် ရေချိုးဇလုံ၌ ရေပြည့်နေခြင်းကို
ကြည့်၍

“ဇလုံထဲမှာ ငါရေမဖြည့်ထားပါဘူး၊ ရေတွေဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ”

ဟုတွေ့လိုက်၏။

အတွေးမဆုံးမီမှာပင် ဦးမာဒင်၏ ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အနောက်မှ ရိုက်လိုက် ရာ ဦးမာဒင်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ပြုလုပ်ကျသွားလေ၏။

ထိုသူသည် မေ့မြောသွားသော ဦးမာဒင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုမ၍ ရေချိုးဖုလုံ၌ ခေါင်းနှစ် ထားလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဦးမာဒင် သေဆုံးကြောင်း သေချာသောအခါမှပင် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းအဝရှိဘဲဥပုံ မှန်ကြီးရှေ့၌ မိမိကိုယ်မိမိ သေသပ်အောင် ပြန်လည်ပြုပြင်လေ၏။

ထိုသို့ပြုပြင်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်၍ လူသွားလမ်းအတိုင်း ကြွနွေးရရ လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

ထိုသူသည် ဧည့်ကြိုငြာနုကို အောင်မြင်စွာဖြတ်ကျော်ပြီး ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွား ၏။

သူသည် ဧည့်ကြိုငြာနု၌ ဦးမာဒင်၏အခန်းကို စုံစမ်းပြီး မိန်းကလေးများ အလစ်အငိုက်တွင် ဟိုတယ်ပေါ်၌ တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသူသည် သော့ဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဦးမာဒင်၏ အခန်းကိုလွယ်ကူစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ ၏။

သူသည် ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဖုန်းဆက်ရုံကလေးသို့ သွားကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်လာသောအခါ သူက

“ရှင်းပစ်လိုက်ပြီ ဆရာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဖုန်းကိုင်သောသူက သဘောကျဟန်ဖြင့်

“မင်းတော်တယ်၊ ဘောက်ဆူးအပိုထပ်ပေးဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့်

မနက်ဖြန်ထွက်မယ့် သတင်းစာတွေကို စောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းချလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ဘောဆူးအပိုရမည်ဆိုသဖြင့်

ပျော်ရွှင်သွား ပြီး လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်၏။ အပိုဘောက်ဆူးရလျှင် သူ့မိဘများလိုအပ်သော
နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် လယ်ဆယ်ဧကလောက် ဝယ်ပေးဦးမယ်ဟု တွေးလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့

ထွက်ခဲ့လေ ၏။

ဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ရေမီးသက်စေ့ပူဇော်ပြီး သတ္တဝါများ ဘေးမဲ့လွှတ်ရန်

ကြံစည်ထား ၏။

ရှေ့နေကြီးဦးသောင်းသည် ဦးမာဒင်သေဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင်

ဒါဂျီလင်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေ၏။ ဦးသောင်းသည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌

တွေ့သမျှ သတင်းစာ များကို အကုန်ဝယ်ယူပြီး ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ရာ သတင်းစာအားလုံး၌

ဦးမာဒင်သေဆုံးကြောင်း သတင်းကိုတွေ့ရလေ၏။

ဦးသောင်းသည် ဦးမာဒင်၏သတင်းကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဖတ်ရှု၍

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုးမိုက်မှုတွေ နိဂုံးချုပ်သွားပြီပေါ့၊

နောက်ဘဝမှာ လိမ်လိမ်မာမာနေပေါ့ဗျာ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ဘားလမ်းရှိ သူ၏ရုံးခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ပြေးလေ၏။

ရုံးခန်းသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ စာရေး မောင်ဘဦးက

“ဆရာအမှုသည် ဦးမာဒင်ကြီးဆုံးသွားပြီ”

ဟု အရေးတကြီးအမှုအရာဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ဦးသောင်းက လက်ကာပြု၍

“ဒီအကြောင်းကို ငါသိပြီးပြီ။ ဦးမာဒင် မဆုံးမီ ငါ့ကို ဆက်သွယ်သေးသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာနဲ့အရေးတကြီးတွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်တယ်ဗျာ

ဆရာ့ကိုမတွေ့ရလို့ သူတော်တော် ဒေါသဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသောင်းက ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်၍

“ငါ့ရဲ့ အလုပ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အမည်းစက်ကြီးဖြစ်သွားပြီ။ သူ ငါ့ကို တစ်ခုခုမှ ကြားချင်လို့ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ စာရေးမောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ တစ်နေ့ကုန် ဆရာရောက်ပြီလားလို့

အကြိမ်ကြိမ်ဖုန်းခေါ်နေတယ်၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ဆက်သွပ်ဖို့ ကြံစည်နေတုန်းမှာ

သူဆုံးသွားတယ်ဗျာ ဘုံဘေဟိုတယ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း ချော်လဲသွားတယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့လူလိုမျိုးက ရေချိုးရင်း ချော်လဲသွားမဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့ဘဝ

အဆုံးသတ်က ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့သေတဲ့ကိစ္စကို ငါသံသယဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုက်လိုက်၏။

မောင်ဘဦးက ဆရာဖြစ်သူသောက်ရန် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့ပေးလိုက်ရင်း

“ဦးမာဒင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆရာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးဘသောင်းက ရေခဲနွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်ကို မှုတ်သောက်ရင်း

“ငါက သူ့ရှေ့နေအဖြစ် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့

သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်ကွ၊ သူဟာ အလွန်ဂွကျတဲ့လူကြီးကွ၊ သူဟာ
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေအပေါ် အင်မတန်ကောင်းပေမယ့် မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွလို
စိတ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ သူ့ရန်သူတွေကို ဘဝပျက်အောင်လုပ်ပြီး

အရသာခံပြီးထိုင်ကြည့်နေတတ်တယ်။ သူဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။

သနားကြင်နာမှု လုံးဝမရှိဘူး၊ ရက်စက်စရာရှိရင် ကိုယ့်သားသမီးအပေါ်တောင် မညှာတာဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့မှာ သားသမီးတွေရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးသောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“သူ့မှာ သားသမီးသုံးယောက်ရှိတယ်ကွ၊ သူနဲ့သားသမီးတွေရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စက
ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှပြောပြမယ်။ သူဟာ အများအမြင်မှာ
အလှူအတန်းရက်ရောသူတစ်ဦးလို မြင်အောင် ကျောင်းကန်ဇရပ်တွေ လှူဒါန်းခဲ့တယ်၊
ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အဆုံးစီရင်သွားတဲ့သူတွေလဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘဦးက သက်ပြင်းချ၍

“သူဘာလို့ ဒီလိုချမ်းသာလာရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံ ဦးသောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့ ငယ်ဘဝဟာ အင်မတန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့တယ်၊ မန္တလေးက
ဖိနပ်ရုံတစ်ရုံမှာ အလုပ်သမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ မိုးကုတ်ကိုတက်ပြီး
ကျောက်တူးရာက ကျောက်အောင်ပြီး စီးပွားရေးတိုးတက်လာတယ်၊ ဦးမာဒင် အဆမတန်

ချမ်းသာလာတော့ မိုးကုတ်သူ ဒေါ်နန်းယုကို လက်ထပ်လိုက်တာပဲ။ ဒေါ်နန်းယုရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ မိုးကုတ်မှာ အလွန် ထင်ရှားတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဦးမာဒင်ဟာ ယောက္ခမကြီးကို အယုံသွင်းပြီးတော့၊ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို တဖြည်းဖြည်းသိမ်းယူခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ယောက္ခမကြီးဟာ ခရီးထွက်ရင်း ဓားပြသတ်လို့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ဦးမာဒင်ဟာ ယောက္ခမကြီးကို လူဆိုးတွေငှားပြီး လုပ်ကြံခဲ့ရတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ယောက္ခမကြီးဆုံးတော့ ဦးမာဒင် အကြီးအကျယ်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသွားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘဦးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ဦးမာဒင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြေလည်ရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့မိန်းမ မိုးကုတ်သူ ဒေါ်နန်းယုယာ ငါတွေ့ဖူးသမျှမိန်းမတွေထဲမှာ အလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကွ၊ ဦးမာဒင်ဟာ သားနှစ်ယောက်နဲ့သမီးတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်။ သူဟာ နတ်သမီးလိုလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရထားပေမယ့် မိန်းမတွေ တအားရှုပ်ပွေ့ခဲ့တယ်။ ဒေါ်နန်းယုဟာ ဦးမာဒင်ကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး မိန်းမတွေရှုပ်ပွေ့တာကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေခဲ့တယ်။ ဦးမာဒင်ရဲ့အိမ်မှာ မလှရင်ဆိုတဲ့ ကလေးထိန်းမိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မလှရင်ဟာ အလွန်ကြက်သရေရှိပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်။ ဦးမာဒင်ဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး မိန်းမရှုပ်ပွေ့လို့ အားမရဘဲ ကလေးထိန်းမိန်းမ ကို မျက်စိကျခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မလှရင်ဟာ ဦးမာဒင်တွေ့ဖူးသမျှမိန်းမတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ မိန်းမသိက္ခာကို စောင့်စည်းပြီးတော့ မနန်းယုအပေါ်မှာလဲ အစ်မလို ချစ်ခင်သူဖြစ်တယ်။ ဦးမာဒင် ဟာ မရတာကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်တယ်။ မလှရင်ဟာ ဦးမာဒင်ရဲ့ စက်ကွင်းက လွတ်အောင် မိုးကုတ် မြို့က ထွက်သွားဖို့ကြံခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးကုတ်မြို့က မထွက်မီညမှာပဲ ဦးမာဒင်ရဲ့ မာနကို သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတယ်။ ဦးမာဒင်ဟာ မလှရင်ရဲ့ မာနကို ချွန်မိနိုင်လိုက်ပြီး မိုးကုတ်မြို့က

ထွက်ခွာခွင့်မပြုတော့ဘူး၊ ဦးမာဒင်ဟာ မလှရင်ကို အတင်းအကျပ်လက်ထပ်လိုကြောင်း ပြောတယ်။ မလှရင်ကလဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်နေတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို တိတ်တခိုးနားထောင်နေတဲ့ မနန်းယုကကြားပြီး စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ခြံထဲက သစ်ပင်ကြီးမှာ ဆွဲကြိုးချနေသခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးက ကလေးတွေပဲကွ၊ ဦးမာဒင်ရဲ့ အကြီးဆုံးသားက ၁၅ နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကလေးသုံးယောက်စလုံး ဖခင်ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် မိခင်သေဆုံးရတာ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဦးမာဒင်ကို အလွန်စိတ်နာသွားတယ်။ မလှရင်လဲ မနန်းယုသေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်မှာ မိုးကုတ်က ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မလှရင်နဲ့အတူ ဦးမာဒင်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ဦးမာဒင်ကတော့ မနန်းယုဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ သားသမီးသုံးယောက်ကို ဘော်ဒါပို့ပြီး ကျောင်းတက်စေခဲ့တယ်။ သားသမီးတွေကို နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တောင်အိမ်မပြန်စေဘူး၊ ပိုက်ဆံပဲ မှန်မှန်ပို့ပေးနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သားသမီးတွေကလဲ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မရှိဘူး၊ မိခင်သေဆုံးရတာ ဖခင်ကြောင့်ဆိုပြီး နာကြည်းမုန်းတီးနေခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘဦးက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးမာဒင်က သားသမီးတွေအပေါ် ဘာကြောင့်စိမ်းကားရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သားသမီးတွေရဲ့အမုန်းကို မလိုချင်လို့လဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သားသမီးတွေက သူ့ကိုတစ်နေ့ပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်မှာ စိုးရိမ်ပုံရတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မိန်းမတွေ ထည့်လဲတဲ့ ပြီး ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့နေတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘဦးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဦးသောင်းအား ငှဲ့ပေးလိုက်ပြီး

“ဦးမာဒင်ရဲ့သားသမီးတွေ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက ရေခဲခန်းကြမ်းကိုသောက်လိုက်ပြီး

“ဦးမာဒင်ရဲ့သားအကြီးဆုံး အောင်ဒင်က သရက်မြို့မှာ ထောင်မှူဖြစ်နေပြီ၊

သားလတ်တင် မောင်ကတော့ အဖေ့ခြေရာလိုက်ပြီး မိန်းမတွေ ပွေ့ရှုပ်နေတယ်၊
အလုပ်အကိုင်ကတော့ စန္ဒရာဆ ရာဆိုလားပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဓာတ်ပြားတိုက်က
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ သမီးအငယ်ဆုံးလေးကတော့
မန္တလေးအငြိမ့်လောကမှာ စိန်ပိုးတီဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အငြိမ့်ကနေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“အငြိမ့်မင်းသမီး စိန်ပိုးတီကို ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မြို့က

ဘုရားပွဲမှာ လာကဖူးတယ်၊ အဆိုကောင်း အကကောင်းပဲဗျ၊ သူ့လို
အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်က မိုးကုတ် သူဌေးဦးမာဒင်ရဲ့သမီးဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲနော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“သားသမီးနဲ့ မိဘ မာနချင်းပြိုင်နေကြတာကွ၊ မိဘက အမှားလုပ်ထားတော့

သားသမီး တွေက နာကြည်းမုန်းတီးကြတယ်၊ ဖခင်ရဲ့အထောက်အပံ့ကို မယူဘဲ
ကိုယ့်ခွေးကိုယ်ချွန်ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ကြတယ်၊ ဦးမာဒင်ကလဲ အလွန်မာနကြီးတယ်ကွ၊
သားသမီးတွေ သူ့ကို အောက်မကျို့ သရွေ့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဘဦးက မျက်မှောင်ကြည်၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့ သေတမ်းစာမှာတော့ သားသမီးတွေအတွက်

အမွေခွဲဝေပေးခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝတ်လုံဦးသောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးမာဒင်ရဲ့စိတ်ဟာ ခန့်မှန်းရခက်တယ်ကွာ၊ သူ့မှာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့
ဆွေမျိုးရင်းချာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့သေတမ်းစာမှာ သားသမီးတွေအတွက်ပဲ ထားခဲ့တာပဲ၊
ငါ့အထင်တော့ ဦးမာဒင်ရဲ့သားသမီး ၃ ယောက်စလုံး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊
သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဖခင်ကို မုန်းတီးနေတော့ ဦးမာဒင်သေဆုံးမှုဟာ သူတို့အတွက်
အောင်မြင်မှုကြီးပေါ့ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထောင်မှူလေးအောင်ဒင်သည် သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာထဲ၌ ပါရှိသော
ဦးမာဒင် သေဆုံး သောသတင်းကို ဖတ်ရှုပြီး ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားလေ၏။

သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာထဲ၌ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့်

“မိုးကုတ်သူဌေးဦးမာဒင် ဘုံဘေဟိုတယ်၌

မတော်တဆသေဆုံး”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ထောင်မှူလေးအောင်ဒင်သည် သတင်းစာထဲ၌ ပါရှိသော
မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်၏ အကြောင်းကို ဖတ်ရှု၍

“အခုတော့ အဖေတကယ်သေပြီပေါ့၊ သေတော့လဲ ဘာမှ
ယူသွားလို့မရပါဘူးဗျာ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း သူ၏အတိတ်ကို ပြန်လည်သတိရနေမိ၏။

ထိုအချိန်က သူ့အသက် (၁၄)နှစ်မျှသာရှိသေး၏။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
ဆူညံသော ရန်ဖြစ် သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ ထ၍ နားစွင့်ကြည့်ရာ မိဘများ၏
အိပ်ခန်းဆီမှဖြစ်၏။

အောင်ဒင်သည် မိဘများ၏ အိပ်ခန်းဝသို့ သွား၍ နားစွင့်ကြည့်ရာ ဖခင် ဦးမာဒင်က ကျယ် လောင်သောအသံဖြင့်

“ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင် ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်၊ ငါ မလှရင်ကိုချစ်တာ ငါ့အပြစ်လား၊ သူ့ကို ငါရအောင်ယူပြီး တစ်အိမ်ထဲမှာပဲ အတူနေမယ်၊ မင်းဘာပြောချင်သလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ရှင့်မှာ သိက္ခာမရှိဘူးလား၊ အရှင်ကင်းမဲ့လှချည်လား၊ ရှင်ဟာမိုးကုတ်မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူတူပေါင်းသင်းမလို့လား၊ ရှင်မရှက်ပေမယ့် ကျွန်မ ရှက်တယ်ရှင်၊ ရှင် ဒီလို ဇွတ်ထိုးလုပ်ရင် ကျွန်မအလောင်းကိုပဲ တွေ့ရ မယ်”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဗီရိုကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၍

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူးကွ၊ မင်းဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ငါဂရု မစိုက်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိခင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျွန်မအရှက်နဲ့အသက်ကို လဲသွားမယ်၊ ရှင်မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ”

ဟု နာကြည်းစွာပြောဆိုနေလေ၏။ အောင်ဒင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဖခင်နှင့် ကလေးထိန်း မလှရင်၏ တိတ်တိတ်ပုန်းဖာတ်လမ်းကို သိရလေ၏။

အောင်ဒင်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ဖခင်၏အပြုအမူများကို စောင့်ကြည့်လေရာ ဖခင်သည် လူခြေတိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်တိုင်း ကလေးထိန်းမလှရင်၏ အခန်းသို့ ရောက်ရှိနေ ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ညစဉ်ညတိုင်း တိတ်တခိုးငိုယိုခြင်းကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဖခင်ဖြစ်သူက ကလေးထိန်းမလှရင်အား

အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေလေ၏။

မလှရင်က ဖခင်နှင့်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း

အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခန်းဆီးတစ်ခုနောက်၌ ပုန်းအောင်း၍နားထောင်နေသော

မိခင်သည် အိပ် ခန်းရှိရာသို့ လိုက်၍ ပြေးထွက်သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

အောင်ဒင်သည် ထိုနေ့ညက မိခင်ကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

မိခင်သည် ဖခင် ၏ အပြုအမူကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် ခြံထဲရှိ သစ်ပင်ကြီး၌ မိမိကိုယ်မိမိ ဆွဲကြိုးချ၍ သေဆုံးသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထိုမြင်ကွင်းကို ဦးစွာမြင်သူမှာ အောင်ဒင်ပင်ဖြစ်သည်။

အောင်ဒင်သည် မိခင်၏ခြေရင်း၌ နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာရှိုက်ငိုနေမိ ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဖခင်ကို အမုန်းကြီးမုန်းတီးသွားမိ၏။

မိခင်သေဆုံးခြင်းကို ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်

အဆုံးစီရင်သွား သည်ဟု ဆို၏။

သို့သော် မိုးကုတ်တစ်မြို့လုံး မိခင်သေဆုံးခြင်း အဖြစ်မှန်ကို သိရှိကြလေ၏။

ကလေးထိန်း မလှရင်သည် မိခင်၏အဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့်

“ကျွန်မ ဒီမြို့က ထွက်သွားတော့မယ်၊ ရှင်အိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်နေတိုင်း

ကျွန်မအတွက် ငရဲကျသလိုခံစားရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဖခင်ဦးမာဒင်က

“မင်းကို ငါ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ မင်းမှာငါနဲ့ရထားတဲ့ ရင်သွေးရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မလှရင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျွန်မမိုးကုတ်မှာ ရှိနေသရွေ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မနန်းယုကို

သစ္စာဖောက်နေသလို ခံစားရ တယ်၊ ကျွန်မကလေးကို ကျွန်မအစွမ်းအစနဲ့ ကျွန်မမွေးမယ်၊
ရှင့်အကူအညီလုံးဝမယူဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ဇွတ်တားဆီးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ဖခင်နှင့်ကလေးထိန်း မလှရင်ပြောဆိုနေပုံကို

ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေ ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကလေးထိန်းမလှရင်သည် ဖခင်၏ အလစ်အငိုက်ကိုစောင့်၍

မိုးကုတ်မြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကလေးသုံးယောက်စလုံး မလှရင်ကို ချစ်သဖြင့် ဝမ်းပန်းတနည်းငိုယိုကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်အတွက် တိုတောင်းလှသောအချိန်ကာလအတွင်း

ချစ်ခင်သူနှစ်ဦးကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့၏။

ထိုဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်ဖြစ်၏။

မောင်နှမသုံးယောက် ဖခင်၏ကွယ်ရာ၌ တိတ်တဆိတ်တွေ့ဆုံတိုင်း

အောင်ဒင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“အဖေ့ကြောင့် အမေသေခဲ့ရတယ်၊ နာနီလဲ မြို့က ထွက်သွားရတယ်၊ ဒါကြောင့်

အဖေ့ကို မုန်းတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ညီနှင့်ညီမကလည်း

“အဖေ့ကိုမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်”

ဟု ပိုင်းဝန်းပြောဆိုလေ၏။

ညီဖြစ်သူ မောင်တင်မောင်က

“ငါတို့မှာ အမေလဲမရှိတော့ဘူး၊ နာနီလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ
မနေချင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ညီမဖြစ်သူ မပိုးတီက

“ဒီအိမ်မှာမနေရရင် ဘယ်မှာနေမှာလဲဟင်”

ဟု မသိနားမလည်းဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ၏။

အောင်ဒင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါတို့အတွက် ပြေးစရာနေရာမရှိသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ငါတို့အသက်တွေ
သိပ်ငယ်သေး တယ်၊ ငါတို့အရွယ်ရောက်အောင်စောင့်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အောင်ဒင်၏ စကားကို
နားထောင်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူတို့သုံးယောက် ဖခင်၏ရက်စက်မှုအကြောင်း ဆွေးနွေးနေစဉ်
ဖခင်သိရှိ သွားပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်က

“ဪ...မင်းတို့သုံးယောက်က ငါ့မကောင်းကြောင်း ပြောနေတာကိုး၊
မင်းတို့အမေနဲ့ ကလေးထိန်းမရှိတော့ ငါ့ကို မကျေနပ်ကြဘူးပေါ့၊
မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ငါမွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေပါ၊ မိဘကို ဘာဖြစ်လို့
ပုန်ကန်ချင်တာလဲ၊ မိဘကို စော်ကားရင် ငရဲအိုးမှာ စောက်ထိုးကျချင်သလား၊ နင်တို့ကို
အိမ်မှာထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ဘော်ဒါကျောင်းသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် မိုးကုတ်မှထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဘော်ဒါကျောင်းသို့
တက်ခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် မောင်နှမများသည် ကျောင်း၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာနေထိုင်ကြ၏။

ထိုသို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဘက်ဒါကျောင်း၌ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်ကြခြင်းကို
ဖခင်သိရှိ သွားသောအခါ မောင်နှမများအား ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌
အိမ်သို့ခေါ်ယူခြင်းမရှိတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌
မိုးကုတ်သို့မပြန်တော့ဘဲ ကျောင်း၌သာ နေကြရရှာ၏။

အောင်ဒင်သည် သတင်းစာများအားလုံးကို တစ်စောင်ချင်းဖတ်ရှုနေမိ၏။

ထိုအခါ သံတော်ဆင့် သတင်းစာထဲ၌ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏
မိုးကုတ်မြို့ရှိ ကျောင်းတွင်းများ ဗြိတိသျှ အစိုးရနှင့် ဖက်စပ်ကျောက်တွင်းများ၊
အဝေးပြေးကားလုပ်ငန်းများ စသည့်ပိုင်ဆိုင်မှုများကိုဖော်ပြထားပြီး ဤမျှများပြားသော
အမွေပစ္စည်းများကို မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ သားသမီး သုံးယောက်အနက် မည်သူက
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်နည်း၊ သားသမီးသုံးယောက် အညီအမျှခွဲဝေကြမည်လောဟု ထင်မြင်ချက်
ရေးသားထားလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ဖခင်၏အမွေပစ္စည်းများအကြောင်းကို ဖတ်ရှုပြီးနောက်
ရင်ထဲတွင် တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာလေ၏။

ဖခင်၏ မြောက်မြားစွာသောအမွေပစ္စည်းများကို မောင်နှမသုံးယောက်အနက်
မည်သူဆက်ခံမည်နည်း။ သားသမီးသုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးသားဖြစ်သော မိမိကိုသာ
အမွေများအားလုံး ပုံအပ်ခဲ့လေသလော။ သို့မဟုတ် မောင်နှမသုံးယောက်အတွက်
အညီအမျှခွဲဝေပြီး ပေးခဲ့လေသ လော။

ဖခင်ကြီးသည် မောင်နှမသုံးယောက်ကို စိမ်းစိမ်းကားကားဆက်ဆံခဲ့ပြီး

သားသမီးအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုခဲ့သဖြင့် အမွေပစ္စည်းများကို ပရဟိတလုပ်ငန်းများ၌
လှူဒါန်းခဲ့လေသလော။

ထိုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်သော အဖြေသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သေတမ်းစာ၌သာ
မူတည်၏။

မောင်နှမသုံးယောက်အနက် မပိုးတီသည် ငယ်စဉ်ကပင်
အကအခုန်ဝါသနာပါ၏။ ဦးမြ ဒင်က ဘော်ဒါကျောင်းသို့ ပို့လိုက်သောအခါ
ကျောင်းအားရက် ဘော်ဒါဆောင်၌ သူငယ်ချင်းများ ကို ကခုန်၍ ဖြေဖျော်လေ့ရှိ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုကောင်းသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး ထိုခေတ်က
လွန်စွာကျော်ကြားသော အငြိမ့်မင်းသမီးဒေါ်ဩဘာသောင်း၏ သီချင်းများကို
အသံနေအသံထားမှန်မှန်ဖြင့် သီဆိုတတ်၏။

မပိုးတီသည် ကျောင်းကပွဲများ၌လည်း မတောက်တခေါက်ဖြင့် အငြိမ့်မင်းသမီး
လုပ်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းကပွဲသို့ ဘင်ဂျူဆရာအုန်းသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး မပိုးတီကို မျက်စိကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းကပွဲပြီးသောအခါ
ဆရာအုန်းက မပိုးတီကိုခေါ် တွေ့၍

“ငါ့သမီး အကအခုန် ဝါသနာပါပုံရတယ်၊ အကသင်ချင်ရင်
ဦးလေးရဲ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ၊ အိမ် လိပ်စာပေးခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မပိုးတီသည် အနုပညာဝါသနာထုံသူဖြစ်သဖြင့်
ကျောင်းအားရက်တိုင်း ဆရာအုန်း၏အိမ်၌ ပန်တျာပညာများကို သွားရောက်သင်ကြားလေ၏။

မပိုးတီသည် အတိုအကကိစ္စများ၌ ဝါသနာထုံလွန်းသဖြင့် အငြိမ့်မင်းသမီးအဖြစ်
အသက် မွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဒင် ဆယ်တန်းအောင်မြင်သောနှစ်၌
အောင်ဒင်က

“ငါ အဖေရဲ့လုပ်စာတွေနဲ့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ငါကတော့
ဆယ် တန်းအောင်တဲ့အတွက် ဆပ်ကျောင်းပဲ တက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ညီငယ်တင်မောင်နှင့် ညီမဖြစ်သူမှလည်း ၁၀ တန်းအောင်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အထောက်အပံ့နှင့် ကျောင်းဆက်မတတ်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

မပိုးတီသည် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ပန်တျာပညာကို ကြိုးစားသင်ယူခဲ့၏။

မပိုးတီ၏ဆရာ ဘင်ဂျိဆရာအုန်းသည်လည်း သူမ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့် ပန်တျာ ပညာရပ်များကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်သင်ကြားပေးခဲ့၏။

မပိုးတီ၏ အဆိုအကကောင်းမွန်မှုကြောင့် ဘင်ဂျိဆရာအုန်းက ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ရွှေရင်ကို ခေါ်ယူ၍ ပန်တျာပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။

နောက်ဆုံး မပိုးတီ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ အငြိမ့်လောကသို့ ခြေစုံပစ်၍ဝင်လိုက်၏။

မပိုးတီသည် ယခင်က ဒေါ်ငွေမြိုင်၏အငြိမ့်အဖွဲ့၌ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအဖြစ် ဦးစွာကပြ၏။

မပိုးတီသည် အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ စန်းအလွန်ကောင်းသော မင်းသမီးဖြစ်သည့်အပြင် အကပညာလည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်သဖြင့် မန္တလေးအငြိမ့်လောက၌ တဖြည်းဖြည်း လက်ခံလာ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ချစ်သူနောက်သို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသဖြင့် မပိုးတီ သည် စိတ်ပိုးတီအမည်ဖြင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့လေ၏။

စိန်ပိုးတီ ပွဲကရာနေ့က၌ ကာလသားများ တကောက်ကောက်လိုက်၍ ဆုငွေများ ချကြ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုကောင်း အကကောင်းသည့်အပြင် ကာလသားလူငယ်များကို များစွာ ဖမ်းစားနိုင်၏။

စိန်ပိုးတီ ပွဲကရာဇာနက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ အားပေးသော
ကာလသားများစွာရှိ၏။

ထိုသူများအထဲတွင် ကုန်သည်၊ ပွဲစားများ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားများ၊ မြို့အုပ် ၊
အရေးပိုင် စသည့်အရာရှိကြီးများလည်း ပါဝင်၏။

စိန်ပိုးတီ မန္တလေး လေးပြင်ရပ်မှာ ပွဲကသည်ဆိုလျှင်
ရွာခံပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဝက်၊ စိန်ပိုးတီကရာဇာနက်သို့
တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်သော ပရိသတ်တစ်ဝက်ဖြစ်နေတတ်၏။

မန္တလေးမြို့ရှိ အေဘီအမ်၊ အီတီအင်၊ စိန်ပီတာ စသည့် နာမည်ကျော်
ယောက်ျားလေးကျောင်းမှ ကျောင်းသားများသည် စိန်ပိုးတီကို မလွတ်တန်းကြည့်ကြ၏။

ပွဲနားချိန်များ၌ စိန်ပိုးတီ တည်းခိုရာအိမ်သို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊
အပြိုင်အဆိုင်ပို့ကြ သဖြင့် ပွဲကရာမှ ပြန်လျှင် လက်ဆောင်များ သယ်ပိုးမနိုင်အောင်
များပြားလှ၏။

စိန်ပိုးတီ၏ စန်းအလွန်ကောင်းပြီး ဤမျှ ချစ်ခင်သူများပြားနေသော်လည်း
မည်သည့်ယေ ကျားကိုမျှ ဖူးစာဖက် အဖြစ်ရွေးချယ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် စိန်ပိုးတီကို လိုချင်သူများသည် အသည်းတယားယား
ရင်တဖိုဖိုဖြစ်ကာ ပိုမို၍ သဲကြီးမဲကြီး ပိုးပန်းကြလေ၏။

သို့သော် စိန်ပိုးတီ၏နောက်ကြောင်းခံဘဝ၌ ဖခင်၏ အရိပ်မည်းကြီး
ဖုံးလွှမ်းနေလေ၏။

ဖခင်၏ရက်စက်မှုကြောင့် မိခင်သေဆုံးရသဖြင့် ပုရိသယောက်ျားများကို
အလိုလိုနေရင်း ရွံ့ ကြောက်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် ယနေ့ထက်တိုင်
အပျိုကြီးဘဝနှင့် နေထိုင်နေမိ လေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဘုရားပွဲ၌

ကပြနေလေ၏။ ထိုသို့ကပြရင်း အားလပ်ချိန်ကလေး၌ သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဘုရားပွဲ၌ ကပြနေလေ၏။ ထိုသို့ကပြရင်း အားလပ်ချိန်ကလေး၌ သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် သူရိယသတင်းစာ၌ ခေါင်းစီးမည်းကြီးဖြင့် ရေးသားထားသော ဖခင်သေဆုံးကြောင်း သတင်းကို ဖတ်ရှုလိုက်ရ၏။ စိန်ပိုးတီသည် မျက်လုံးများပြာဝေသွားပြီး

“အဖေဆုံးပြီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ယခုအချိန်မှစ၍ သူမဘဝ၌ ပထမဦးဆုံး အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားသလို ခံစားရ၏။

သူမဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ဖခင်ထံမှ မည်သည့်အထောက်အပံ့ကိုမျှ ရယူခြင်းမရှိခဲ့။

သို့သော် ဖခင်သေဆုံးပြီဟု သိရသည့်အချိန်၌ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရ၏။

သူမသည် သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပြန်ရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ ဥစ္စာ ဓနများကို သားသမီးသုံးယောက်အနက် မည်သူဆက်ခံမည်နည်းဟု ရေးသားထားလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သတင်းစာ၌ပါရှိသော သတင်းကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုလေရာ ဦးမာဒင်ပိုင်ဆိုင်သော ကျောက်တွင်းများနှင့် လုပ်ငန်းများကို ဖော်ပြထားလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော ငွေကြေးဓနများကို တွက်ချက်ရင်း ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့် လေးတစ်ခု တည်ထောင်မည်ဆိုသော အိပ်မက်ကလေးကို သတိရလိုက်၏။

ဖခင်၏ အမွေပစ္စည်းများထဲမှ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံမျှရလိုက်လျှင်ပင် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်လေး ထူထောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

စိန်ဝိုးတီသည် မြောက်မြားလှစွာသော အမွေပစ္စည်းများကို စဉ်းစားရင်း
ရင်ထဲတွင် တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာလေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ဝန်ထောက်ကတော်တစ်ယောက်အား
စန္ဒရားအတီးသင်ပေးပြီး နောက် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်သည် အနုပညာအခြေခံနည်းပါးလှပြီး
အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့ ပြောဆိုနေသဖြင့် သူ အလွန်စိတ်ညစ်နေလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်မိန်းမကြီးသည် မိမိနှင့်ဇာတ်လမ်းရှုပ်ချင်ပုံရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်ထောက်ကတော်ကို စန္ဒရားတီးကွက်များ လေ့ကျင့်စေပြီး
အိမ်ကိုစောစော ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ညမှောင်ရီသန်းစပြုနေသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် အိမ်မီးများကို ထွန်းပြီး ညစာအတွက် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို
လှီးလိုက် ၏။

ကြည့်ဥနှစ်လုံးနှင့် ဝက်အူချောင်းကြော်ကာ ကော်ဖီကိုလည်း ဖျော်လိုက်ပြန်၏။

မောင်တင်မောင်သည် တစ်ကိုတည်း ညစာစားရင်း
ငယ်စဉ်ဘဝအကြောင်းများကို ပြန်လည် သတိရနေမိ၏။

ဖခင် ဦးမာဒင်၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် မိခင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသောအခါ
မောင်တင် မောင်သည် အမှောင်လွှမ်းသော အခန်းထဲ၌ ရှိကြီးတင်ငင် ငိုယိုနေမိ၏။

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုနေသော မိမိကို အချိန်များစွာကြာမြင့်သောအခါမှ
ကလေးထိန်းမိန်းမက လာရောက်နှစ်သိမ့်၏။ မောင်တင်မောင်သည် ကလေးထိန်းမိန်းမကို
သူ၏အနားမှ တွန်းဖယ်ပစ် ပြီး

“ကျုပ်အနားကို မလာနဲ့၊ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ ကျုပ်အဖေ ရှုပ်နေလို့

ကျုပ်အမေသေရတာ”

ဟု ပြောလေရာ ကလေးထိန်းမိန်းမက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုရှိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်”

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေလေ၏။ မိခင်ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း

သူတို့မောင်နှမများအားလုံး ဖခင်ကို နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့၏။ ဖခင်၏ကွယ်ရာ၌ သူတို့ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရားများကို ဖွင့်ချခဲ့၏။ ဖခင်သည် သူတို့ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရားကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဘော်ဒါကျောင်းသို့ပို့ခဲ့၏။ မိဘနှစ်ပါး နှင့် ဝေးပြီး ဘော်ဒါကျောင်းသို့ ရောက်ကာစက သူ့အလွန်အားငယ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဘဝအတွက် ဖြေ သိမ့်စရာဆို၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အနက်ရောင်စန္ဒရားကြီးသာရှိ၏။ တစ်ခါက ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးအလစ်တွင် စန္ဒရားကြီး၏ အဖုံးကိုဖွင့်၍ ခလုတ်ကလေးများကို တို့ခတ်ကစားကြည့်၏။ ထိုအခါ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော စန္ဒရားသံကို ကြားရပြီး ထိုအသံများကို သူ အလွန်နှစ်သက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ စန္ဒရားခလုတ်များကို တို့ခတ်ကစား ကြည့်၏။ တစ်နေ့တွင် စန္ဒရားခလုတ်များကို ဖိနှိပ်ကြည့်နေစဉ် သူ၏ အနောက်သို့ ဆရာကြီး ရောက်ရှိလာပြီး

“မင်း စန္ဒရားကို တော်တော်ဝါသနာပါပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူသည်မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်သကဲ့သို့ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား လေ၏။ ဆရာကြီးက လက်ကာပြု၍

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါမင်းကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊

မင်းစန္ဒရားတီးချင်ရင် ဆရာဂျီဇက်ကို ငါသင်ပေးခိုင်းမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူ့အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျောင်းအားလပ်ရက်များ၌ ဆရာဂျီဇက်က စန္ဒရားသင်ပေးလေ၏။

ဆရာဂျီဇက်သည် မောင်တင်မောင်ကို စန္ဒရားသင်ပေးရင်း အံ့သြဟန်ဖြင့်

“မင်းဟာ စန္ဒရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပါရမီရှိပုံရတယ်၊ မင်းကိုသင်ရတာ သိပ်ပြီးအတက်မြန် တယ်၊ စန္ဒရားတီးတဲ့လက်ကွက်တွေကလဲ အရမ်းကောင်းတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ကျောင်းကပွဲများ၌ မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရားလက်စွမ်းပြလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏အနီး၌ အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသော ကျောင်းသူလေးများ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငါတစ်သက်လုံး စန္ဒရားပဲတီးတော့မယ် ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်၏။ မောင်တင်မောင်၏ အစ်ကို မောင်အောင်ဒင်သည် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ဆပ်ကျောင်းတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုအောင်ဒင်က ဖခင်ဦးမာဒင်၏ အထောက်အပံ့ကို မယူ လိုဟုဆို၏။ မောင်တင်မောင် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ၌လည်း စန္ဒရားဆရာအဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့၏။

လူကုံထံမိသားစုများသည် စန္ဒရားကို ကြွားစရာ တစ်ခုအဖြစ် ဝယ်ယူပြီးညှိခန်း၌အလှပြ ထားကြ၏။ ထိုလူတန်းစားများသည် မောင်တင်မောင်ကို စန္ဒရားဆရာအဖြစ် အများဆုံး ငှားရမ်းကြ ၏။

မောင်တင်မောင်သည် မိန်းမများကျလောက်သော ဥပမိရုပ်ရှိပြီး ဆန္ဒရားဆရာပီပီ လှပ ကြော့ရှင်းစွာ နေထိုင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်တင်မောင်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိမိကို နှစ် ခြိုက်သော မိန်းမများထံမှ အကူအညီယူ၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။

မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရားဆရာဖြစ်သဖြင့် မိန်းမလှများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရခဲ့၏။

သို့သော် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ ရင်မခုန်ဘဲ တွေ့သမျှ မိန်းမကို အလုပ်သဘောသာ ဆက် ဆံခဲ့၏။

မောင်တင်မောင်သည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ပြီး

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး စိတ်လည်းမရှိချေ။

သူသည် မိန်းမမှန်သမျှမိမိအတွက် ချမ်းစရာသတ္တဝါများဟူ၍ပင် မြင်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့သမျှ မိန်းမများနှင့် အလွမ်းသင့်အောင်ပေါင်း၍
မိမိအနေအစားချောင် အောင်နေထိုင်လေ၏။

မောင်တင်မောင်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိ တစ်ကိုယ်တည်း
လွတ်လပ်စွာနေ ထိုင်ခွင့်ရခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမဆွေဆိုသော ကူကုံထံမိန်းမလှတစ်ယောက်က
စန္ဒရားသင်ရန် မိမိကို ငှားရမ်းခဲ့၏။

ဒေါ်မမဆွေ၏ အိမ်ကြီးသည် လွန်စွာကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ သူမ၏
ကျယ်ဝန်းသော ခြံ ကျယ်ကြီး အတွင်း စတုရန်းကားကြီးနှင့် မြင်းရထားကြီးတစ်စီးရှိ၏။
အိမ်၌ အစေခံမိန်းကလေးများ မြောက်မြားစွာရှိ၏။

ဒေါ်မမဆွေသည် မောင်တင်မောင်အိမ်ကြီးပေါ်၌ စန္ဒရားသင်ရန်
ရောက်ရှိနေသောအချိန် ၌ အပေါ်ထပ်သို့ မည့်သည့် အစေခံကိုမျှ အတက်မခံတော့ချေ။
မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမ ဆွေကို စန္ဒရားသင်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့၌ ဒေါ်မမဆွေသည်
စန္ဒရားပညာ၌ ဝါသနာမပါသောကြောင့် တိုးတက်မှုလည်းမရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်
ဒေါ်မမဆွေကို စိတ် ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အစ်မ စန္ဒရားသင်တာ တိုးတက်မှုလုံးဝမရှိဘူး၊ စန္ဒရား တီးဖို့
ဝါသနာမပါဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဒေါ်မမဆွေက မောင်တင်မောင်ကို ပြီတီတီ ကြည့်၍

“ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒရားတီးဖို့ ဝါသနာလုံးဝမပါဘူး၊ မမ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ
ပျင်းလွန်းလို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် စန္ဒရားခေါ်သင်တာ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ဒေါ်မမဆွေကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်

“ဝါသနာမပါဘဲ စန္ဒရားသင်တော့ အစ်မ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ အဖက်တင်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မမဆွေက မောင်တင်မောင်တစ်ကိုယ်လုံးကို

ကြည့်၍

“ပိုက်ဆံကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရဖို့ပဲ

အရေးကြီးတယ်၊ ဒီအတွက် ဘယ်လောက်ပိုက်ဆံကုန်ကုန် မမ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မမရဲ့

ယောက်ျားဆီက ငွေတွေ အများကြီး ရလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေသာရှိတယ်၊

မမမှာပျော်စရာ မရှိပါဘူး၊ မမစိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးမဲ့ လူဆိုရင် ပိုက်ဆံတွေ

ပုံပေးဖို့လဲ မမ ဝန်မလေးဘူး၊ ဟောဒီမှာကြည့် မမမှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်မမဆွေသည် သူမ၏ မီးခံသတ္တာကြီးကို ဖွင့်ပြလေ၏။

မီးခံသတ္တာထဲရှိ ငွေစက္ကနားနှင့် ရွှေတုံးများကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြလေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ထိုမျှများ ပြားသော ငွေကြေးဥစ္စာများကို မမြင်ဘူးသဖြင့်

အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဒေါ်မမဆွေသည် ခုတင်ပေါ်ရှိ ငွေစက္ကနားပေါ်သို့ လှဲအိပ်ရင်း ညှို့ငင်သော

မျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်ကာ

“မမကို စိတ်အပန်းပြေအောင် မင်းလုပ်ပေးမှာလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တင်မောင်သည် ငွေပုံကြီးကို တစ်လှည့် ဒေါ်မမဆွေကို

တစ်လှည့် ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။ ဒေါ်မမဆွေသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်မှုရှိပြီး

ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းမကြီး စိတ်အပန်းပြေအောင် မိမိအစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းမည်ဟု

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရား၏ အဖုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မမဆွေရှိရာသို့

လျှောက်လှမ်း သွားလေ၏။

ဒေါ်မမဆွနှင့် နေထိုင်စဉ်က သူ့အတွက် အရာရာ လိုတရ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။
ဒေါ်မမဆွသည် မောင်တင်မောင်လိုချင်သမျှကို မငြင်းဆန်ဘဲ ဝယ်ယူပေးလေ၏။
မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွ၏ စတူဘေကာကားကြီးကို မောင်းခွင့်ရသောအခါ
ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် စတူဘေကာ
ကားကြီးနှင့်အသိအကျွမ်းဟောင်းများရှိရာသို့ သွား ရောက်လည်ပတ်လေ၏။ ထိုသို့
လည်ပတ်ရင်း တရုတ်မလေး မကျင်လွမ်းကို ကားပေါ်သို့တင်၍
မြို့အနံ့သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တရုတ်ကလပ်များသို့ သွားရောက်၍
ပျော်ပါးစားသောက်ကြ၏။

တရုတ်ကလပ် အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းများပေါ်သို့ တက်၍ ချစ်တင်းနီးနောကြ၏။
မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွကဲ့သို့သော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည့် မိန်းမကြီးထက်
မကျင်လွမ်းကဲ့သို့သော နုနယ်ပျိုမြစ်သော မိန်းမချောကလေးများကို ပိုမိုနှစ်သက်၏။
မောင်တင်မောင်သည် မိမိကို ပေးထားသော ဥစ္စာဓနများကို အသုံးပြု၍ ပျော်ချင်တိုင်း
ပျော်နေလေ၏။ မောင်တင်မောင်၏ ပျော်ပါးမှုများကို ဒေါ်မမဆွရိပ်စားမိသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်
သတိပေးလေ၏။ သို့သော် မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွ၏စကားများကို နားမဝင်ဘဲ
အရက်၊ ၈၊ မိန်းမ စသည်တို့ဖြင့် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမဆွသည် မောင်တင်မောင်၏ ရှေ့သို့ ငွေစက္ကူ
တစ်ထုပ်ချပေး လိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်တင်မောင်က ဒေါ်မမဆွကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍
“ဒီငွေတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမဆွ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်မမဆွေက တင်းမာသော အမူအရာဖြင့်

“ဒီပိုက်ဆံတွေကို ယူပြီး မင်းငါ့အိမ်က ဆင်းသွားပေတော့၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကို ငါအလိုမရှိတော့ဘူး”

ဟု မောင်းထုတ်လေရာ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ခင်ဗျားဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်မရှိဘဲ ခင်ဗျားနေနိုင်လို့လား၊ ခင်ဗျားကို ပျော်ရွှင်အောင် ဘယ်သူလုပ်ပေးမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်မမဆွေက မဲပြုံးပြုံး၍

“မင်းလိုကောင်မျိုးတွေ ငါလိုချင်ရင် ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂျောင်းပေတော့”

ဟု ဆိုခဲ့လေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေ၏ တင်းမာသော သဘောကို ရိပ်စားမိသဖြင့် ငွေစက္ကူကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား နောက်တော့မှ နောင်တမရပါစေနဲ့”

ဟုဆိုကာ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးမှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော မိန်းမကြီးနှင့် အောင့်အည်းသည်းခံ၍ ပေါင်းသင်းနေရသော ဝဋ်ကကျွတ်ပြီဟု တွေးမိ၏။ မိမိအတွက် မိန်းမလှလေး မကျင်လွှမ်းက အသင့်စောင့်ကြိုနေမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူ၏အထင်နှင့်အမြင် ကွဲပြားသွားလေ၏။ မကျင်လွှမ်းသည် မောင်တင်မောင်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကင်းမဲ့ကြောင်း သိရှိသောအခါ အနားကိုပင် အကပ်မခံတော့ချေ။ မောင်တင်မောင်က ဇွတ်အတင်းရှေ့တိုးဖို့ ကြိုးစားသောအခါ ဘိုကပြားတစ်ယောက်နှင့် တွဲခုတ်သွားလေ၏။ မောင်တင်မောင်နှင့် သိကျွမ်းသော အခြားမိန်းမလှသည်လည်း မောင်တင် မောင်ကို စွန့်ခွာသွားလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည်

ထိုအချိန်မှစ၍ စန္ဒရားဆရာအလုပ်ကို ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ညစာစားရင်းအတိတ်ကို တွေးမိပြီး မျက်လုံးများ ကြောင်နေသဖြင့် အိပ်လို့မရသေးဘဲ သတင်းစာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ကောက်လှန် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ လွန်ခဲ့သောရက်က သူကြီးဝေဇက် သတင်းစာကြီး၌ မိုးကုတ် သူဌေးကြီး ဦးမာဒင် မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးကြောင်း သတင်းပါရှိ၏။ မောင်တင်မောင်သည် သတင်းစာကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ငါ့အဖေသေသွားပြီဆိုပါလား၊ အမေ့အပေါ်ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖေ အခုတော့ သူလဲအမေနောက်ကို လိုက်သွားရပြီ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ကျန်သော သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလေရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ၏ မြောက်မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံမည့်သူမည်သူနည်း ဟူသောစာကြောင်းကို ဖတ်ရှု၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား အမွေဆက်ခံသူဟာ တင်မောင်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ငါ့အဖေရဲ့ငွေတွေကို ဆက်ခံရရင် ငါ့အနီးမှာ အခြွေအရံတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ မကျင်လွှမ်းလို့ မိန်းမကတော့ ငါ့အနားကိုတောင် ကပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ မောင်နှမသုံးယောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ သူတို့ သုံး ယောက်နဲ့ ခွဲယူရရင်လဲ ငါ့တစ်သက် မကဘူး၊ ဆယ်သက် စားလို့တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ရေရွတ်ရင်း အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံရရှိပြီး စည်းစိမ်ခံစားနေပုံများကို ကြိုဉာဏ်မြင်ယောင်နေလေတော့၏။

ဆရာမလေး မစံပယ်သည် ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကလေးများနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့၏။ မစံပယ်သည် ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပို့ဆောင်ပေးပြီးနောက် သူမတစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစံပယ်သည်အိမ်သို့ရောက်ခါနီးမှ ညနေစာအတွက် ဈေးဝယ်ရန်သတိရပြီး ဈေးသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဈေးသို့ရောက်သောအခါ ငါးပိကောင်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ နံနံပင်တို့ကို ဝယ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကာကာဆိုင်သို့ ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကို ဝယ်ယူလေ၏။ ကာကာကုလား လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေစဉ် စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာကို ဖတ်ရှုပြီး ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သတင်းစာ၌ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးဟု ပါရှိ၏။

မစံပယ်သည် ဦးမာဒင်၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။
မစံပယ်က

“ကျွန်မတစ်သက် အဖေကို ဘယ်တော့မှမတွေ့ရတော့ဘူး၊ အဖေကို လာမတွေ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်မိ၏။ မစံပယ်က ဆက်လက်၍

“အမေအပေါ်ရက်စက်ခဲ့လို့ အဖေကို ကျွန်မမုန်းခဲ့မိတယ်၊ ကျွန်မတို့သားအမိကို အဖေစွန့်ပစ်ခဲ့လို့ အဖေကို နာကြည်းကြေကွဲခဲ့မိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ်”

ဟုရေရွတ်ရင်း ကာကာဆိုင်ထဲမှ တရှုံ့ရှုံ့ငိုယို၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ကာကာကုလားက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်၍

“အစ်မလေး၊ အစ်မလေး”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစံပယ်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်၍ မိခင်၏ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင်ပါရှိသော အကြောင်းအရာများကို မိမိအကြိမ် ကြိမ် ဖတ်ရှုပြီးသားဖြစ်၏။

ဒိုင်ယာရီထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူ မိုးကုတ်မြို့၌ ကလေးထိန်းလုပ်ခဲ့ပုံကို

ရေးသားထား၏။ ကလေးထိန်းလုပ်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံယူရပုံ၊ ဖခင်၏ မယားကြီး ဒေါ်နန်းယု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပုံ၊ မိခင်ဖြစ်သူ မိုးကုတ်မြို့မှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာပုံများကို ဖော်ပြထား၏။ ဦးမာဒင်သည် မိခင်ကို မိုးကုတ်မှ ထွက်မသွားရန် အကြိမ်ကြိမ် တားဆီးခဲ့သည်ဆို၏။ ထို့နောက် မထင်မရှား မြို့ကလေး တစ်မြို့၌ မိမိကို မွေးဖွားခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြထား၏။ မစံပယ် သည် မိမိ၏ ငယ်စဉ်ဘဝ အကြောင်းအရာများကို လှန်၍ စတင်ဖတ်ရှုလေ၏။ မိခင်သည် မစံပယ် ကိုမွေးဖွားပြီးနောက် သူမ၏ပါရီသော ရွှေထည်လေးများကို ထုခွဲ၍ အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးကို ဝယ် ယူလိုက်၏။ ကျန်သောအရင်းအနှီး မဖြစ်စေလောက်ကလေးဖြင့် ကလေးများနှစ်သက်သော မုန့်အ မျိုးမျိုးကို ဝယ်ယူပြီး သူတို့မြို့ရှိ ဆရာလှကျောင်း၌ သွားရောက်ရောင်းချလေ၏။ ဆရာလှကျောင်း သည် စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသောကျောင်းဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဈေးသည်များ ရောင်းချခွင့်မရှိသဖြင့် ခြံစည်းရိုးအပြင်မှ ရောင်းချရ၏။

မစံပယ်သည် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာလှကျောင်းမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို မြင်ဖူးသဖြင့် ကျောင်းတက်ချင်ကြောင်း မိခင်ကို ပူဆာ၏။

မိခင်သည် မစံပယ်အား ကျောင်းထားနိုင်ရန် စုဘူးကလေးတစ်ဘူး၌ ငွေစုခဲ့ရလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆရာလှကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ မိခင်ထံမှ မုန့်ဝယ်ရင်း သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို နားမလည်ကြောင်း ညည်းညူနေသံကိုကြားရလေ၏။ မိခင်သည် ငယ်စဉ်က ပညာကောင်းစွာ သင် ယူခဲ့သဖြင့် ကျောင်းသားများအား သင်္ချာပုစ္ဆာကို နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်၏။ ထိုသို့ ရှင်းပြနေ စဉ် ဆရာကြီးဦးလှသည် မိခင်နှင့်ကျောင်းသားများ၏အပြုအမူကို မသင်္ကာသဖြင့် တိတိတဆိတိ လာရောက်ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီး မိခင်၏ သင်္ချာအသင်အပြုကောင်းပုံကို နှစ်သက်သွားပြီး

“မလှရင်ခင်ဗျား ဒီနေ့ကစပြီး ဈေးမရောင်းနဲ့တော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျောင်းမှာ သင်္ချာဆရာ ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်လိုနေတယ်”

ဟု ပြောပြီး မိခင်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရာ မိခင်သည် ဝမ်းသာအားရ အလုပ်လက်ခံလိုက် လေ၏။ မစံပယ်သည် ဆရာလှကျောင်း၌

သူငယ်တန်းစတင်တက်ခွင့်ရလေ၏။ မစံပယ်သည် စာကို ကြိုးစားပြီး သင်ယူသဖြင့် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း သင်္ချာအသင်အပြကောင်းလှသဖြင့် ဆရာလှကျောင်း၌ နံမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားလေ၏။ နောက်ပိုင်း၌ ဆရာလှသည် မိခင်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းခဲ့လေ၏။ သို့သော် မိခင် သည် မစံပယ်ကိုး၍ မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ မယူဖြစ်တော့ချေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က မိခင်ဆုံးပါး သွားသောအခါ မစံပယ်သည် ဆရာကြီးဦးလှ၏ ကျောင်း၌ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ မစံပယ် ၁၃ နှစ်အရွယ်က မိခင်၏သေတ္တာထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားသော ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရှိခဲ့၏။ ထိုဓာတ်ပုံထဲရှိ လူများကို သူမ တစ်ယောက်မျှသိရှိခြင်း မရှိချေ။ မစံပယ်က ဓာတ်ပုံများကို ယူ၍ မိခင်အားခေါ်ကာ

“အမေ ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူတွေက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက မစံပယ်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“သမီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွယ်ဝှက်ထားတဲ့အကြောင်းတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ် ဓာတ်ပုံထဲက တွေ့ရတဲ့လူက သမီးရဲ့အဖေလေ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အနောက်မှာ ပါတဲ့ လူတွေက သမီးရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်သည် သူမ၏ဖခင်၌ မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း သိလိုက်၏။ မစံပယ်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဓာတ်ပုံထဲကလူများကို ကြည့်ရှုလိုက်၏။ မိခင်ဖြစ်သူက သူမဘဝ နောက်ကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။ မစံပယ်သည် မိခင်၏စကားများကို ကြေကွဲစွာ နားထောင်ရင်း

“ဟယ်...ဒါဆိုရင် သမီးအဖေသေသွားတယ်ဆိုတာ တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတယ်ပေါ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို အမေဘာဖြစ်လို့ ထိန်ချန်ထားတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူက မစံပယ်ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့်ကြည့်၍

“အဲဒီတုန်းက သမီးကငယ်သေးတယ်လေ၊ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိသေးဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် မိမိ၌ အဖေတူ မအေကွဲမောင်နှမများ ရှိနေခြင်းကို အလွန်အံ့ဩစွာ နားထောင်နေမိ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက အတိတ်ကာလကို ပြန်လည်တွေးတောလိုက်ပြီး

“အဲဒီတုန်းက သမီးအဖေက အမေကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ယူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေ့ကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေက သူ့ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကို အားပေး အားမြှောက်ပြုမှာစိုးလို့ မိုးကုတ်မြို့က စွန့်ခွာပြေးခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မစံပယ်က လက်သီးဆုပ်၍

“အဖေကို ကျွန်မုန်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိခင်က လက်ကာပြု၍

“အဖေဟာ အဖေပဲ သမီး၊ အဖေကို သမီးမမုန်းရဘူး၊ ငရဲအိုးမှာ ချို့ကပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးဘယ်တော့မှ သူ့ကို မဆက်သွယ်ရဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံက အသားကျနေပြီ၊ ရုတ်တရက် သမီး ပြန်ပေါ်လာရင် သူတို့ မိသားစု အနောင့်အယုက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၌ ဖခင်အရင်းရှိသည်ဆိုသော ခံစားမှုမျိုး ဝင်ရောက်လာ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းရှိ သူငယ်ချင်းများ စကားနိုင်လှရာမှ မိဘတွေ့မျိုးများ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းအကြောင်းကို ရောက်ရှိသွားလေ၏။ သူငယ်ချင်းများသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး သော မစံပယ်ကို နှိမ့်ချဆက်ဆံခဲ့ကြလေ၏။ မစံပယ်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ငြင်းခုန်ရင်း မခံချင် စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး သူမ၏ဖခင်သည် မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ သူငယ်ချင်းများက မစံပယ်ကို ကြည့်၍ ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးကုတ် သူငွေကြီး ဦးမာဒင်အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြတော့ချေ။ မစပ်ယသည့် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ဖြစ်သူကိုဆက်သွယ်ပြီး မိမိတို့ သားအမိအကြောင်းကို ပြောပြချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ ထိုအခါ ဖခင်သည် မိမိတို့ သားအမိကို ဝမ်းသာအားရ လာရောက်ခေါ်ယူပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြ သည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိလေ၏။

သို့သော် ယခုဖခင်ကြီး သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သူမ၏ အိပ်မက်များ ပျက်သုန်း သွားချေပြီ။ မစပ်ယသည့် ဖခင်၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ

“ငါ့မှာ အမေလဲမရှိတော့ဘူး၊ အဖေလဲမရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့မှာ အဖေတူ အမေကွဲမောင်နှမ သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ မောင်နှမတွေပါပဲ၊ ငါတို့ မိသားစု ပြန်ဆုံရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ မောင်နှမတွေ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြမှာလား၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင် ကြင်နာကြမှာလား၊ အမုန်းတရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလား”

ဟု ရေရွတ်နေလေတော့၏။

မောင်နှမသုံးယောက်အနက် မပိုးတီသည် ငယ်စဉ်ကပင် အကအခုန်ဝါသနာပါ၏။ ဦးမြ ဒင်က ဘော်ဒါကျောင်းသို့ ပို့လိုက်သောအခါ ကျောင်းအားရက် ဘော်ဒါဆောင်၌ သူငယ်ချင်းများ ကို ကခုန်၍ ဖြေဖျော်လေ့ရှိ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုကောင်းသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး ထိုခေတ်က လွန်စွာကျော်ကြားသော အငြိမ့်မင်းသမီးဒေါ်ဩဘာသောင်း၏ သီချင်းများကို အသံနေအသံထားမှန်မှန်ဖြင့် သီဆိုတတ်၏။

မပိုးတီသည် ကျောင်းကပွဲများ၌လည်း မတောက်တခေါက်ဖြင့် အငြိမ့်မင်းသမီး လုပ်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းကပွဲသို့ ဘင်ဂျီဆရာအုန်းသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး မပိုးတီကို မျက်စိကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းကပွဲပြီးသောအခါ

ဆရာအုန်းက မပိုးတီကိုခေါ်တွေ့၍

“ငါ့သမီး အကအခုန် ဝါသနာပါပုံရတယ်၊ အကသင်ချင်ရင်
ဦးလေးရဲ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ အိမ် လိပ်စာပေးခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မပိုးတီသည် အနုပညာဝါသနာထုံသူဖြစ်သဖြင့်
ကျောင်းအားရက်တိုင်း ဆရာအုန်း၏အိမ်၌ ပန်ကျာပညာများကို သွားရောက်သင်ကြားလေ၏။

မပိုးတီသည် အတိုအကကိစ္စများ၌ ဝါသနာထုံလွန်းသဖြင့် အငြိမ့်မင်းသမီးအဖြစ်
အသက် မွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဒင် ဆယ်တန်းအောင်မြင်သောနှစ်၌
အောင်ဒင်က

“ငါ အဖေရဲ့လုပ်စာတွေနဲ့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ငါကတော့
ဆယ် တန်းအောင်တဲ့အတွက် ဆပ်ကျောင်းပဲ တက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ညီငယ်တင်မောင်နှင့်
ညီမဖြစ်သူမှလည်း ၁၀ တန်းအောင်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အထောက်အပံ့နှင့်
ကျောင်းဆက်မတတ်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

မပိုးတီသည် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ပန်ကျာပညာကို
ကြိုးစားသင်ယူခဲ့၏။

မပိုးတီ၏ဆရာ ဘင်ဂျိဆရာအုန်းသည်လည်း သူမ၏
စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့် ပန်ကျာ ပညာရပ်များကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်သင်ကြားပေးခဲ့၏။

မပိုးတီ၏ အဆိုအကကောင်းမွန်မှုကြောင့် ဘင်ဂျိဆရာအုန်းက
ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ရွှေရင်ကို ခေါ်ယူ၍ ပန်ကျာပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။

နောက်ဆုံး မပိုးတီ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ အငြိမ့်လောကသို့
ခြေစုံပစ်၍ဝင်လိုက်၏။

မပိုးတီသည် ယခင်က ဒေါ်ငွေမြိုင်၏အငြိမ့်အဖွဲ့၌ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအဖြစ်

ဦးစွာကပြ၏။

မပိုးတီသည် အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ စန်းအလွန်ကောင်းသော
မင်းသမီးဖြစ်သည့်အပြင် အကပညာလည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်သဖြင့် မန္တလေးအငြိမ့်လောက၌
တဖြည်းဖြည်း လက်ခံလာ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ချစ်သူနောက်သို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသဖြင့်
မပိုးတီ သည် စိတ်ပိုးတီအမည်ဖြင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့လေ၏။

စိန်ပိုးတီ ပွဲကရာဇာနက်၌ ကာလသားများ တကောက်ကောက်လိုက်၍
ဆုငွေများ ချကြ၏။

မပိုးတီသည် အဆိုကောင်း အကကောင်းသည့်အပြင် ကာလသားလူငယ်များကို
များစွာ ဖမ်းစားနိုင်၏။

စိန်ပိုးတီ ပွဲကရာဇာနက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ အားပေးသော
ကာလသားများစွာရှိ၏။

ထိုသူများအထဲတွင် ကုန်သည်၊ ပွဲစားများ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားများ၊ မြို့အုပ် ၊
အရေးပိုင် စသည့်အရာရှိကြီးများလည်း ပါဝင်၏။

စိန်ပိုးတီ မန္တလေး လေးပြင်ရပ်မှာ ပွဲကသည်ဆိုလျှင်
ရွာခံပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဝက်၊ စိန်ပိုးတီကရာဇာနက်သို့
တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်သော ပရိသတ်တစ်ဝက်ဖြစ်နေတတ်၏။

မန္တလေးမြို့ရှိ အေဘီအမ်၊ အီတီအင်၊ စိန်ပီတာ စသည့် နာမည်ကျော်
ယောက်ျားလေးကျောင်းမှ ကျောင်းသားများသည် စိန်ပိုးတီကို မလွတ်တန်းကြည့်ကြ၏။

ပွဲနားချိန်များ၌ စိန်ပိုးတီ တည်းခိုရာအိမ်သို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊
အပြိုင်အဆိုင်ပို့ကြ သဖြင့် ပွဲကရာမှ ပြန်လျှင် လက်ဆောင်များ သယ်ပိုးမနိုင်အောင်
များပြားလှ၏။

စိန်ပိုးတီ၏ စန်းအလွန်ကောင်းပြီး ဤမျှ ချစ်ခင်သူများပြားနေသော်လည်း မည်သည့်ယေ ကျားကိုမျှ ဖူးစာဖက် အဖြစ်ရွေးချယ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် စိန်ပိုးတီကို လိုချင်သူများသည် အသည်းတယားယား ရင်တဖိုဖိုဖြစ်ကာ ပိုမို၍ သဲကြီးမဲကြီး ပိုးပန်းကြလေ၏။

သို့သော် စိန်ပိုးတီ၏နောက်ကြောင်းခံဘဝ၌ ဖခင်၏ အရိပ်မည်းကြီး ဖုံးလွှမ်းနေလေ၏။

ဖခင်၏ရက်စက်မှုကြောင့် မိခင်သေဆုံးရသဖြင့် ပုရိသယောက်ျားများကို အလိုလိုနေရင်း ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် ယနေ့ထက်တိုင် အပျိုကြီးဘဝနှင့် နေထိုင်နေမိ လေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဘုရားပွဲ၌ ကပြနေလေ၏။ ထိုသို့ကပြရင်း အားလပ်ချိန်ကလေး၌ သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဘုရားပွဲ၌ ကပြနေလေ၏။ ထိုသို့ကပြရင်း အားလပ်ချိန်ကလေး၌ သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် သူရိယသတင်းစာ၌ ခေါင်းစီးမည်းကြီးဖြင့် ရေးသားထားသော ဖခင်သေဆုံးကြောင်း သတင်းကို ဖတ်ရှုလိုက်ရ၏။ စိန်ပိုးတီသည် မျက်လုံးများပြာဝေသွားပြီး

“အဖေဆုံးပြီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ယခုအချိန်မှစ၍ သူမဘဝ၌ ပထမဦးဆုံး အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားသလို ခံစားရ၏။

သူမဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ဖခင်ထံမှ မည်သည့်အထောက်အပံ့ကိုမျှ ရယူခြင်းမရှိခဲ့။

သို့သော် ဖခင်သေဆုံးပြီဟု သိရသည့်အချိန်၌ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရ၏။

သူမသည် သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပြန်ရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ ဥစ္စာ ဓနများကို သားသမီးသုံးယောက်အနက် မည်သူဆက်ခံမည်နည်းဟု ရေးသားထားလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် မျက်မှောင်ကြက်၍ သတင်းစာ၌ပါရှိသော သတင်းကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုလေ ရာ ဦးမာဒင်ပိုင်ဆိုင်သော ကျောက်တွင်းများနှင့် လုပ်ငန်းများကို ဖော်ပြထားလေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော ငွေကြေးဓနများကို တွက်ချက်ရင်း ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့် လေးတစ်ခု တည်ထောင်မည်ဆိုသော အိပ်မက်ကလေးကို သတိရလိုက်၏။

ဖခင်၏ အမွေပစ္စည်းများထဲမှ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံမျှရလိုက်လျှင်ပင် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်လေး ထူထောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

စိန်ပိုးတီသည် မြောက်မြားလှစွာသော အမွေပစ္စည်းများကို စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲတွင် တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာလေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ဝန်ထောက်ကတော်တစ်ယောက်အား စန္ဒရားအတီးသင်ပေးပြီး နောက် သူ၏အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်သည် အနုပညာအခြေခံနည်းပါးလှပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့ ပြောဆိုနေသဖြင့် သူ အလွန်စိတ်ညစ်နေလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်မိန်းမကြီးသည် မိမိနှင့်ဇာတ်လမ်းရှုပ်ချင်ပုံရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်ထောက်ကတော်ကို စန္ဒရားတီးကွက်များ လေ့ကျင့်စေပြီး အိမ်ကိုစောစော ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ညမှောင်ရီသန်းစပြုနေသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် အိမ်မီးများကို ထွန်းပြီး ညစာအတွက် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို

လှီးလိုက် ၏။

ကြည်ဥနှစ်လုံးနှင့် ဝက်အူချောင်းကြော်ကာ ကော်ဖီကိုလည်း ဖျော်လိုက်ပြန်၏။

မောင်တင်မောင်သည် တစ်ကိုတည်း ညစာစားရင်း

ငယ်စဉ်ဘဝအကြောင်းများကို ပြန်လည် သတိရနေမိ၏။

ဖခင် ဦးမာဒင်၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် မိခင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသောအခါ မောင်တင် မောင်သည် အမှောင်လွှမ်းသော အခန်းထဲ၌ ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုယိုနေမိ၏။

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုနေသော မိမိကို အချိန်များစွာကြာမြင့်သောအခါမှ ကလေးထိန်းမိန်းမက လာရောက်နှစ်သိမ့်၏။ မောင်တင်မောင်သည် ကလေးထိန်းမိန်းမကို သူ၏အနားမှ တွန်းပယ်ပစ် ပြီး

“ကျုပ်အနားကို မလာနဲ့၊ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ကျုပ်အဖေ ရှုပ်နေလို့ ကျုပ်အမေသေရတာ”

ဟု ပြောလေရာ ကလေးထိန်းမိန်းမက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုရှိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်”

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေလေ၏။ မိခင်ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း

သူတို့မောင်နှမများအားလုံး ဖခင်ကို နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့၏။ ဖခင်၏ကွယ်ရာ၌ သူတို့ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရားများကို ဖွင့်ချခဲ့၏။ ဖခင်သည် သူတို့ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရားကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဘော်ဒါကျောင်းသို့ပို့ခဲ့၏။ မိဘနှစ်ပါး နှင့် ဝေးပြီး ဘော်ဒါကျောင်းသို့ ရောက်ကာစက သူ့အလွန်အားငယ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဘဝအတွက် ဖြေ သိမ့်စရာဆို၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အနက်ရောင်စန္ဒရားကြီးသာရှိ၏။ တစ်ခါက ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးအလစ်တွင် စန္ဒရားကြီး၏ အဖုံးကိုဖွင့်၍ ခလုတ်ကလေးများကို တို့ခတ်ကစားကြည့်၏။ ထိုအခါ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော စန္ဒရားသံကို ကြားရပြီး ထိုအသံများကို သူ အလွန်နှစ်သက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ စန္ဒရားခလုတ်များကို

တို့ခတ်ကစား ကြည့်၏။ တစ်နေ့တွင် စန္ဒရားခလုတ်များကို ဖိနှိပ်ကြည့်နေစဉ် သူ၏ အနောက်သို့ ဆရာကြီး ရောက်ရှိလာပြီး

“မင်း စန္ဒရားကို တော်တော်ဝါသနာပါပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူသည်မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်သကဲ့သို့ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား လေ၏။ ဆရာကြီးက လက်ကာပြု၍

“မကြောက်ပါနဲ့ ကွာ၊ ငါမင်းကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းစန္ဒရားတီးချင်ရင် ဆရာဂျီဇက်ကို ငါသင်ပေးခိုင်းမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူအလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျောင်းအားလပ်ရက်များ၌ ဆရာဂျီဇက်က စန္ဒရားသင်ပေးလေ၏။

ဆရာဂျီဇက်သည် မောင်တင်မောင်ကို စန္ဒရားသင်ပေးရင်း အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“မင်းဟာ စန္ဒရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပါရမီရှိပုံရတယ်၊ မင်းကိုသင်ရတာ သိပ်ပြီးအတက်မြန် တယ်၊ စန္ဒရားတီးတဲ့လက်ကွက်တွေကလဲ အရမ်းကောင်းတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ကျောင်းကပွဲများ၌ မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရားလက်စွမ်းပြလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏အနီး၌ အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသော ကျောင်းသူလေးများ ပိုင်း ပိုင်းလည်နေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငါတစ်သက်လုံး စန္ဒရားပဲတီးတော့မယ် ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်၏။ မောင်တင်မောင်၏ အစ်ကို မောင်အောင်ဒင်သည် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ဆပ်ကျောင်းတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုအောင်ဒင်က ဖခင်ဦးမာဒင်၏ အထောက်အပံ့ကို မယူ လိုဟုဆို၏။ မောင်တင်မောင် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ၌လည်း စန္ဒရားဆရာအဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့၏။

လူကုံထံမိသားစုများသည် စန္ဒရားကို ကြွားစရာ တစ်ခုအဖြစ်
ဝယ်ယူပြီးနောက်၌အလှပြ ထားကြ၏။ ထိုလူတန်းစားများသည် မောင်တင်မောင်ကို
စန္ဒရားဆရာအဖြစ် အများဆုံး ငှားရမ်းကြ ၏။

မောင်တင်မောင်သည် မိန်းမများကျလောက်သော ဥပမိရုပ်ရှိပြီး
ဆန္ဒရားဆရာပီပီ လှပ ကြော့ရှင်စွာ နေထိုင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်တင်မောင်သည်
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိမိကို နှစ် ခြိုက်သော မိန်းမများထံမှ အကူအညီယူ၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။

မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရားဆရာဖြစ်သဖြင့် မိန်းမလှများနှင့်
နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရခဲ့၏။

သို့သော် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ ရင်မခုန်ဘဲ တွေ့သမျှ မိန်းမကို
အလုပ်သဘောသာ ဆက် ဆံခဲ့၏။

မောင်တင်မောင်သည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ပြီး
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး စိတ်လည်းမရှိချေ။

သူသည် မိန်းမမှန်သမျှမိမိအတွက် ချားစရာသတ္တဝါများဟူ၍ပင် မြင်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့သမျှ မိန်းမများနှင့် အလွမ်းသင့်အောင်ပေါင်း၍
မိမိအနေအစားချောင် အောင်နေထိုင်လေ၏။

မောင်တင်မောင်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိ တစ်ကိုယ်တည်း
လွတ်လပ်စွာနေ ထိုင်ခွင့်ရခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမဆွဆိုသော ကူကုံထံမိန်းမလှတစ်ယောက်က
စန္ဒရားသင်ရန် မိမိကို ငှားရမ်းခဲ့၏။

ဒေါ်မမဆွ၏ အိမ်ကြီးသည် လွန်စွာကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ သူမ၏
ကျယ်ဝန်းသော ခြံ ကျယ်ကြီး အတွင်း စတုရန်းကားကြီးနှင့် မြင်းရထားကြီးတစ်စီးရှိ၏။
အိမ်၌ အစေခံမိန်းကလေးများ မြောက်မြားစွာရှိ၏။

ဒေါ်မမေဆွသည် မောင်တင်မောင်အိမ်ကြီးပေါ်၌ စန္ဒရားသင်ရန်
ရောက်ရှိနေသောအချိန် ၌ အပေါ်ထပ်သို့ မည့်သည့် အစေခံကိုမျှ အတက်မခံတော့ချေ။
မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမေ ဆွကို စန္ဒရားသင်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့၌ ဒေါ်မမေဆွသည်
စန္ဒရားပညာ၌ ဝါသနာမပါသောကြောင့် တိုးတက်မှုလည်းမရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်
ဒေါ်မမေဆွကို စိတ် ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အစ်မ စန္ဒရားသင်တာ တိုးတက်မှုလုံးဝမရှိဘူး၊ စန္ဒရား တီးဖို့
ဝါသနာမပါဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဒေါ်မမေဆွက မောင်တင်မောင်ကို ပြီတီတီ ကြည့်၍
“ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒရားတီးဖို့ ဝါသနာလုံးဝမပါဘူး၊ မမ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ
ပျင်းလွန်းလို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် စန္ဒရားခေါ်သင်တာ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ဒေါ်မမေဆွကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်
“ဝါသနာမပါဘဲ စန္ဒရားသင်တော့ အစ်မ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ အဖက်တင်မှာပေါ့”
ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မမေဆွက မောင်တင်မောင်တစ်ကိုယ်လုံးကို
ကြည့်၍

“ပိုက်ဆံကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရဖို့ပဲ
အရေးကြီးတယ်၊ ဒီအတွက် ဘယ်လောက်ပိုက်ဆံကုန်ကုန် မမ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မမရဲ့
ယောက်ျားဆီက ငွေတွေ အများကြီး ရလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေသာရှိတယ်၊
မမမှာပျော်စရာ မရှိပါဘူး၊ မမစိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးမဲ့ လူဆိုရင် ပိုက်ဆံတွေ
ပံ့ပေးဖို့လဲ မမ ဝန်မလေးဘူး၊ ဟောဒီမှာကြည့် မမမှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်မမေဆွသည် သူမ၏ မီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ပြလေ၏။
မီးခံသေတ္တာထဲရှိ ငွေစက္ကူများနှင့် ရွှေတုံးများကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြလေ၏။
မောင်တင်မောင်သည် ထိုမျှများ ပြားသော ငွေကြေးဥစ္စာများကို မမြင်ဘူးသဖြင့်

အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဒေါ်မမဆွသည် ဒုတင်ပေါ်ရှိ ငွေစက္ကနားပေါ်သို့ လှဲအိပ်ရင်း ညှို့ငင်သော မျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်ကာ

“မမကို စိတ်အပန်းပြေအောင် မင်းလုပ်ပေးမှာလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တင်မောင်သည် ငွေပုံကြီးကို တစ်လှည့် ဒေါ်မမဆွကို တစ်လှည့် ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။ ဒေါ်မမဆွသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်မှုရှိပြီး ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းမကြီး စိတ်အပန်းပြေအောင် မိမိအစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်တင်မောင်သည် စန္ဒရား၏ အဖုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မမဆွရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း သွားလေ၏။

ဒေါ်မမဆွနှင့် နေထိုင်စဉ်က သူ့အတွက် အရာရာ လိုတရ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်မမဆွသည် မောင်တင်မောင်လိုချင်သမျှကို မငြင်းဆန်ဘဲ ဝယ်ယူပေးလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွ၏ စတူဘေကာကားကြီးကို မောင်းခွင့်ရသောအခါ ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

မောင်တင်မောင်သည် စတူဘေကာ ကားကြီးနှင့်အသိအကျွမ်းဟောင်းများရှိရာသို့ သွား ရောက်လည်ပတ်လေ၏။ ထိုသို့ လည်ပတ်ရင်း တရုတ်မလေး မကျင်လွမ်းကို ကားပေါ်သို့တင်၍ မြို့အနံ့သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တရုတ်ကလပ်များသို့ သွားရောက်၍ ပျော်ပါးစားသောက်ကြ၏။

တရုတ်ကလပ် အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းများပေါ်သို့ တက်၍ ချစ်တင်းနီးနောကြ၏။
မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေကဲ့သို့သော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည့် မိန်းမကြီးထက်
မကျင့်လွမ်းကဲ့သို့သော နုနယ်ပျိုမှောင်မော မိန်းမချောကလေးများကို ပိုမိုနှစ်သက်၏။
မောင်တင်မောင်သည် မိမိကို ပေးထားသော ဥစ္စာဓနများကို အသုံးပြု၍ ပျော်ချင်တိုင်း
ပျော်နေလေ၏။ မောင်တင်မောင်၏ ပျော်ပါးမှုများကို ဒေါ်မမဆွေရိပ်စားမိသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်
သတိပေးလေ၏။ သို့သော် မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေ၏စကားများကို နားမဝင်ဘဲ
အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ စသည်တို့ဖြင့် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမဆွေသည် မောင်တင်မောင်၏ ရှေ့သို့ ငွေစက္ကူ
တစ်ထုပ်ချပေး လိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်တင်မောင်က ဒေါ်မမဆွေကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒီငွေတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမဆွေ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်မမဆွေက တင်းမာသော အမူအရာဖြင့်

“ဒီပိုက်ဆံတွေကို ယူပြီး မင်းငါ့အိမ်က ဆင်းသွားပေတော့၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကို
ငါအလိုမရှိတော့ဘူး”

ဟု မောင်းထုတ်လေရာ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေကို အံ့သြဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ခင်ဗျားဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်မရှိဘဲ
ခင်ဗျားနေနိုင်လို့လား၊ ခင်ဗျားကို ပျော်ရွှင်အောင် ဘယ်သူလုပ်ပေးမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်မမဆွေက မဲပြုံးပြုံး၍

“မင်းလိုကောင်မျိုးတွေ ငါလိုချင်ရင် ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်နိုင်ဘူး၊
ဒါကြောင့် ဂျောင်းပေတော့”

ဟု ဆိုခဲ့လေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ဒေါ်မမဆွေ၏ တင်းမာသော

သဘောကို ရိပ်စားမိသဖြင့် ငွေစက္ကူကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား နောက်တော့မှ နောင်တမရပါစေနဲ့။”

ဟုဆိုကာ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးမှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော မိန်းမကြီးနှင့် အောင့်အည်းသည်းခံ၍ ပေါင်းသင်းနေရသော ဝဋ်ကကျွတ်ပြီဟု တွေးမိ၏။ မိမိအတွက် မိန်းမလှလေး မကျင်လွှမ်းက အသင့်စောင့်ကြိုနေမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူ၏အထင်နှင့်အမြင် ကွဲပြားသွားလေ၏။ မကျင်လွှမ်းသည် မောင်တင်မောင်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကင်းမဲ့ကြောင်း သိရှိသောအခါ အနားကိုပင် အကပ်မခံတော့ချေ။ မောင်တင်မောင်က ဇွတ်အတင်းရှေ့တိုးဖို့ ကြိုးစားသောအခါ ဘိုကပြားတစ်ယောက်နှင့် တွဲခုတ်သွားလေ၏။ မောင်တင်မောင်နှင့် သိကျွမ်းသော အခြားမိန်းမလှသည်လည်း မောင်တင် မောင်ကို စွန့်ခွာသွားလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ စန္ဒရားဆရာအလုပ်ကို ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ မောင်တင်မောင်သည် ညစာစားရင်းအတိတ်ကို တွေးမိပြီး မျက်လုံးများ ကြောင်နေသဖြင့် အိပ်လို့မရသေးဘဲ သတင်းစာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ကောက်လှန် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ လွန်ခဲ့သောရက်က သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကြီး၌ မိုးကုတ် သူဌေးကြီး ဦးမာဒင် မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးကြောင်း သတင်းပါရှိ၏။ မောင်တင်မောင်သည် သတင်းစာကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ငါ့အဖေသေသွားပြီဆိုပါလား၊ အမေ့အပေါ်ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖေ အခုတော့ သူလဲအမေ့နောက်ကို လိုက်သွားရပြီ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ကျန်သော သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလေရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ၏ မြောက်မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံမည့်သူမည်သူနည်း ဟူသောစာကြောင်းကို ဖတ်ရှု၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား အမွေဆက်ခံသူဟာ တင်မောင်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

ငါ့အဖေရဲ့ငွေတွေကို ဆက်ခံရရင် ငါ့အနီးမှာ အခြွေအရံတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပဲ
မကျင်လွှမ်းလို မိန်းမကတော့ ငါ့အနားကိုတောင် ကပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ
မောင်နှမသုံးယောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ သူတို့ သုံး ယောက်နဲ့ ခွဲယူရရင်လဲ ငါ့တစ်သက် မကဘူး၊
ဆယ်သက် စားလို့တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ရေရွတ်ရင်း အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံရရှိပြီး စည်းစိမ်ခံစားနေပုံများကို
ကြိုဉာဏ်မြင်ယောင်နေလေတော့၏။

ဆရာမလေး မစံပယ်သည် ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကလေးများနှင့်အတူ
ပြန်ခဲ့၏။ မစံပယ်သည် ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပိုဆောင်ပေးပြီးနောက်
သူမတစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစံပယ်သည်အိမ်သို့ရောက်ခါနီးမှ ညနေစာအတွက် ဈေးဝယ်ရန်သတိရပြီး
ဈေးသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဈေးသို့ရောက်သောအခါ ငါးပိကောင်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊
နံနံပင်တို့ကို ဝယ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကာကာဆိုင်သို့ ဝင်၍
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကို ဝယ်ယူလေ၏။ ကာကာကုလား လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေစဉ်
စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာကို ဖတ်ရှုပြီး ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သတင်းစာ၌
မိုးကုတ်သူဌေးကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးဟု ပါရှိ၏။

မစံပယ်သည် ဦးမာဒင်၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။
မစံပယ်က

“ကျွန်မတစ်သက် အဖေကို ဘယ်တော့မှမတွေ့ရတော့ဘူး၊ အဖေကို
လာမတွေ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်မိ၏။ မစံပယ်က ဆက်လက်၍

“အမေ့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့လို့ အဖေကို ကျွန်မမုန်းခဲ့မိတယ်၊ ကျွန်မတို့ သားအမိကို အဖေစွန့်ပစ်ခဲ့လို့ အဖေကို နာကြည်းကြေကွဲခဲ့မိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ်”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ကာကာဆိုင်ထဲမှ တရှုံ့ရှုံ့ငိုယို၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ကာကာကုလားက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်၍

“အစ်မလေး၊ အစ်မလေး”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစံပယ်သည် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်၍ မိခင်၏ ခိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသော အကြောင်းအရာများကို မိမိအကြိမ် ကြိမ် ဖတ်ရှုပြီး သားဖြစ်၏။

ခိုင်ယာရီထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူ မိုးကုတ်မြို့၌ ကလေးထိန်းလုပ်ခဲ့ပုံကို ရေးသားထား၏။ ကလေးထိန်းလုပ်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံယူရပုံ၊ ဖခင်၏ မယားကြီး ဒေါ်နန်းယု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပုံ၊ မိခင်ဖြစ်သူ မိုးကုတ်မြို့မှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာပုံများကို ဖော် ပြထား၏။ ဦးမာဒင်သည် မိခင်ကို မိုးကုတ်မှ ထွက်မသွားရန် အကြိမ်ကြိမ် တားဆီးခဲ့သည်ဆို၏။ ထို့နောက် မထင်မရှား မြို့ကလေး တစ်မြို့၌ မိမိကို မွေးဖွားခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြထား၏။ မစံပယ် သည် မိမိ၏ ငယ်စဉ်ဘဝ အကြောင်းအရာများကို လှန်၍ စတင်ဖတ်ရှုလေ၏။ မိခင်သည် မစံပယ် ကိုမွေးဖွားပြီးနောက် သူမ၏ပါရှိသော ရွှေထည်လေးများကို ထုခဲ့၍ အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးကို ဝယ် ယူလိုက်၏။ ကျန်သောအရင်းအနှီး မဖြစ်စေလောက်ကလေးဖြင့် ကလေးများနှစ်သက်သော မုန့်အ မျိုးမျိုးကို ဝယ်ယူပြီး သူတို့မြို့ရှိ ဆရာလှကျောင်း၌ သွားရောက်ရောင်းချလေ၏။ ဆရာလှကျောင်း သည် စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသောကျောင်းဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဈေးသည်များ ရောင်းချခွင့်မရှိသဖြင့် ခြံစည်းရိုးအပြင်မှ ရောင်းချရ၏။

မစံပယ်သည် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာလှကျောင်းမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို မြင်ဖူးသဖြင့် ကျောင်းတက်ချင်ကြောင်း မိခင်ကို ပူဆာ၏။

မိခင်သည် မစံပယ်အား ကျောင်းထားနိုင်ရန် စုဘူးကလေးတစ်ဘူး၌
ငွေစုခဲ့ရလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆရာလှကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ မိခင်ထံမှ မုန့်ဝယ်ရင်း
သင်္ချာပစ္စာတစ်ပုဒ်ကို နားမလည်ကြောင်း ညည်းညူနေသံကိုကြားရလေ၏။ မိခင်သည်
ငယ်စဉ်က ပညာကောင်းစွာ သင် ယူခဲ့သဖြင့် ကျောင်းသားများအား သင်္ချာပစ္စာကို
နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်၏။ ထိုသို့ ရှင်းပြနေ စဉ် ဆရာကြီးဦးလှသည်
မိခင်နှင့်ကျောင်းသားများ၏အပြောမှုကို မသင်္ကာသဖြင့် တိတ်တဆိတ် လာရောက်ကြည့်ရှု၏။
ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီး မိခင်၏ သင်္ချာအသင်အပြကောင်းပုံကို နှစ်သက်သွားပြီး

“မလှရင်ခင်ဗျား ဒီနေ့ကစပြီး ဈေးမရောင်းနဲ့တော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျောင်းမှာ
သင်္ချာဆရာ ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်လိုနေတယ်”

ဟု ပြောပြီး မိခင်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရာ မိခင်သည် ဝမ်းသာအားရ
အလုပ်လက်ခံလိုက် လေ၏။ မစံပယ်သည် ဆရာလှကျောင်း၌
သူငယ်တန်းစတင်တက်ခွင့်ရလေ၏။ မစံပယ်သည် စာကို ကြိုးစားပြီး သင်ယူသဖြင့်
တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း
သင်္ချာအသင်အပြကောင်းလှသဖြင့် ဆရာလှကျောင်း၌ နံမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားလေ၏။
နောက်ပိုင်း၌ ဆရာလှသည် မိခင်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းခဲ့လေ၏။ သို့သော်
မိခင် သည် မစံပယ်ကိုငဲ့၍ မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ မယူဖြစ်တော့ချေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က
မိခင်ဆုံးပါး သွားသောအခါ မစံပယ်သည် ဆရာကြီးဦးလှ၏
ကျောင်း၌ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ မစံပယ် ၁၃ နှစ်အရွယ်က မိခင်၏သေတ္တာထဲ၌
လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားသော ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရှိခဲ့၏။ ထိုဓာတ်ပုံထဲရှိ လူများကို သူမ
တစ်ယောက်မျှသိရှိခြင်း မရှိချေ။ မစံပယ်က ဓာတ်ပုံများကို ယူ၍ မိခင်အားခေါ်ကာ

“အမေ ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူတွေက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက မစံပယ်ကို
အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“သမီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွယ်ဝှက်ထားတဲ့အကြောင်းတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ် ဓာတ်ပုံထဲက တွေ့ရတဲ့လူက သမီးရဲ့အဖေလေ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အနောက်မှာ ပါတဲ့ လူတွေက သမီးရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစံပယ်သည် သူမ၏ဖခင်၌ မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း သိလိုက်၏။ မစံပယ်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ဓာတ်ပုံထဲကလူများကို ကြည့်ရှုလိုက်၏။ မိခင်ဖြစ်သူက သူမဘဝ နောက်ကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။ မစံပယ်သည် မိခင်၏စကားများကို ကြေကွဲစွာ နားထောင်ရင်း

“ဟယ်...ဒါဆိုရင် သမီးအဖေသေသွားတယ်ဆိုတာ တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတယ်ပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အမေဘာဖြစ်လို့ ထိန်ချန်ထားတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူက မစံပယ်ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့်ကြည့်၍

“အဲဒီတုန်းက သမီးကငယ်သေးတယ်လေ၊ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိသေးဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် မိမိ၌ အဖေတူ မအေကွဲမောင်နှမများ ရှိနေခြင်းကို အလွန်အံ့သြစွာ နားထောင်နေမိ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက အတိတ်ကာလကို ပြန်လည်တွေးတောလိုက်ပြီး

“အဲဒီတုန်းက သမီးအဖေက အမေကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ယူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေက သူ့ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကို အားပေး အားမြှောက်ပြုစုစိုးလို့ မိုးကုတ်မြို့က စွန့်ခွာပြေးခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မစံပယ်က လက်သီးဆုပ်၍

“အဖေကို ကျွန်မုန်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိခင်က လက်ကာဖြ၍

“အဖေဟာ အဖေပဲ သမီး၊ အဖေကို သမီးမမုန်းရဘူး၊ ငရဲအိုးမှာ

ချွဲကပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးဘယ်တော့မှ သူ့ကို မဆက်သွယ်ရဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံက အသားကျနေပြီ၊ ရုတ်တရက် သမီး ပြန်ပေါ်လာရင် သူတို့ မိသားစု အနောင့်အယှက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မစံပယ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၌

ဖခင်အရင်းရှိသည်ဆိုသော ခံစားမှုမျိုး ဝင်ရောက်လာ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းရှိ သူငယ်ချင်းများ စကားနိုင်လှရာမှ မိဘတွေ့မျိုးများ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းအကြောင်းကို ရောက်ရှိသွားလေ၏။ သူငယ်ချင်းများသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး သော မစံပယ်ကို နှိမ့်ချဆက်ဆံခဲ့ကြလေ၏။ မစံပယ်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ငြင်းခုံရင်း မခံချင် စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး သူမ၏ဖခင်သည် မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ သူငယ်ချင်းများက မစံပယ်ကို ကြည့်၍ ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးကုတ် သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြတော့ချေ။ မစံပယ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ဖြစ်သူကိုဆက်သွယ်ပြီး မိမိတို့ သားအမိအကြောင်းကို ပြောပြချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ ထိုအခါ ဖခင်သည် မိမိတို့ သားအမိကို ဝမ်းသာအားရ လာရောက်ခေါ်ယူပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြ သည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိလေ၏။

သို့သော် ယခုဖခင်ကြီး သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သူမ၏ အိပ်မက်များ ပျက်သုန်း သွားချေပြီ။ မစံပယ်သည် ဖခင်၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ

“ငါ့မှာ အမေလဲမရှိတော့ဘူး၊ အဖေလဲမရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့မှာ အဖေတူ အမေကွဲမောင်နှမ သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ မောင်နှမတွေပါပဲ၊ ငါတို့ မိသားစု ပြန်ဆုံရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ မောင်နှမတွေ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြမှာလား၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင် ကြင်နာကြမှာလား၊ အမုန်းတရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလား”

ဟု ရေရွတ်နေလေတော့၏။

သားသမီးသုံးယောက်သည် ဖခင်ဦးမာဒင်၏ ဈာပနာအမိ ရန်ကုန်မြို့
ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထောင်မှူအောင်ဒင်သည် သရက်မြို့မှ ဘတ်စ်ကားစီး၍ ရန်ကုန်မြို့ကို
ရောက်ရှိလာလေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးလေး စိန်ပိုးတီသည် မကွေးမြို့သလွန်ဘုရားပွဲမှ
ကတိုက်ကရိုက်ရောက်ရှိလေ ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ပင် နေထိုင်သူဖြစ်သဖြင့်
ဝါဒါမီယာခြံကြီးသို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဈာပနာ အခမ်းအနားကို
ဘုားရှိခိုးကျောင်း၌ပင် ကျင်းပလေ၏။

ဝင်ဒါမီယာခြံကြီး၏ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလာသည် သူတို့ သုံးယောက်ကို
မြင်သောအခါ ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး
ဦးသီလက

“မင်းတို့ မောင်နှမကိုမြင်တော့ ဝမ်းနည်းလိုက်တာကွယ်၊ တကယ်တော့
ဒီအိမ်ကြီးဟာ မင်းတို့မိသားစုပိုင် အိမ်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ
မင်းတို့လာမနေနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူအောင်ဒင်က အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလ၏ လက်ကို
ဆုပ်ကိုင် ၍

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ဦးသီလရယ်၊ ကျုပ်တို့ မိသားစုရဲ့ အခြေအနေကို ဦးသီလ
သိသားပဲ၊ အဖေနဲ့ ကျုပ်တို့ မောင်နှမတွေ ဘယ်တုန်းက အဆင်ပြေကြလို့လဲ၊ ဒါနဲ့
အဖေ့ဈာပနာအတွက် ဦးသီလ စီစဉ်ပြီးပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက

“အားလုံးပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ မနက်ဖြန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ

ဈာပနကျင်းပမယ်၊ မင်းတို့ မောင်နှမ အချိန်မီ ရောက်မှ ရောက်ပါ့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာကွာ”

ဟုပြောလေရာ အငယ်ဆုံးသမီးလေး စိန်ပိုးတီက

“အဖေက ရန်ကုန်မှာ ကိုယ့်အိမ်ရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဘုံဘေဟိုတယ်မှာ တည်းရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့်

“ဒီအကြောင်းတွေ့ပြီး ဦးလေးလဲ မဖြေနိုင်ဘူးဖြစ်ရတယ်၊ ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှာ လာနေရင် ဦးလေးတို့က ဆရာကြီးကို လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်မောင်က

“အဖေ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲတယ်ဆိုတာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား အဖေမှာ ရန်သူတွေ များတယ်နော်”

ဟု ပြောလေရာ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက

“ဆရာကြီးက စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ မလိုတမာတဲ့ လူတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်ဆေးကြည့်တော့ မတော်တဆဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထောင်မှူအောင်ဒင်က သက်ပြင်းချ၍

“အဖေနဲ့ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးပေါ့ကွာ၊ အဖေမှာ လူ့ဘဝမှာ နေဖို့ဒီလောက်ပဲ ကံပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ အဖေဈာပနကို ငါတို့မောင်နှမ သုံးယောက်ပိုင်းဝန်းပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စီစဉ် ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက မောင်နှမသုံးယောက်ကို အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းအသီးသီး၌ နေရာချထားပေးလိုက်၏။

ဦးသီလသည် ညစာစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းပွဲကို
လိုလေးသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ထမင်းစားချိန်မှ
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြလေ၏။

ထောင်မှူအောင်ဒင်သည် ညီဖြစ်သူ မောင်တင်မောင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍
“ငါ့ညီကတော့ မိန်းမတွေနဲ့ ပွေတုန်း၊ ရှုပ်တုန်းနဲ့ တူတယ်”
ဟု ပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့်
“အစ်ကိုကြီးကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး
စန္ဒရားဆရာလုပ်စား နေတာပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်တင်မောင်က စိန်ပိုးတီကို ကြည့်၍
“ညီမလေးက အရင်ကထက် အများကြီးပိုချောလာတယ်၊
စိန်ပိုးတီအငြိမ့်အဖွဲ့ဆိုရင် မသိ တဲ့လူမရှိဘူးနော်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူအောင်ဒင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍
“ဟုတ်ပါကွာ၊ လူတွေက စိန်ပိုးတီအငြိမ့်ကတာ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ငါ့ညီမဆိုပြီး
အမြဲကြွားနေရတာကွ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ စိန်ပိုးတီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့်
“အစ်ကိုတို့ကတော့ ကျွန်မကို မြှောက်နေပြီ၊ အဖေဈာပန ကိစ္စပြီးတော့မှ
အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို သပ်သပ်ကျွေးရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ထမင်းပိုင်း၌ ဖခင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော
အမွေပစ္စည်း များနှင့် ပက်သက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်အမွေကိစ္စကို
မည်သူစပြောမည် နည်းဟု စောင့်မျှော်နေလေ၏။ သို့သော် ထမင်းပိုင်းပြီးသွားသည်အထိ
ဖခင်၏ အမွေကိစ္စကို မည်သူမျှ စကားမစကြချေ။

နောက်တစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ဈာပန အခမ်းအနားကို ကျင်းပလေ၏။ အခမ်းအနားသို့ စီးပွားရေးလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတက်ရောက်ကြ၏။ မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်သည် အထက်ကရ စီးပွားရေးသမားကြီးဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ ထိုင်ခုံများအားလုံး ပြည့်ကျပ်သွားလေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် ဘုရားကျောင်း၌ စောင့်ကြံပြီး နေ့သည်များကို ကြိုဆိုကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတိုင်ပင်ဘဲ စည်းလုံးညီညွတ်နေလေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် ၎င်းတို့ လုံးဝမသိကျွမ်းသော စီးပွားရေးလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုဆက်ကြ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလသည် ဈာပနအခမ်းအနား၌ အပင်ပန်းဆုံးလူဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသောအခါမှပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသောအခါ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဝင်ဒါမီယာ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အမွေကိစ္စကို မည်သူ စတင်ပြောမည်နည်းဟု စောင့်မျှော်နေကြ၏။ အမွေကိစ္စပြောရန် အချိန်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ သူတို့အားလုံးမျှော်လင့်နေသော အချိန်ကို အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလ စတင်ပြောဆိုလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ နေ့ခန်း၌ မောင်နှမ သုံးယောက်ဆုံတွေ့ခိုက် ဦးသီလက တည်ကြည်သောအသံဖြင့်

“ဦးသောင်းက မိသားစုအားလုံးစုံပြီဆိုရင် သူ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးသောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက

“ဦးသောင်းက ဆရာကြီးဦးမာဒင်ရဲ့ မိသားစုရှေ့နေကြီးလေ၊

အမွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတို့ မောင်နှမနဲ့ ဆွေးနွေးချင်ပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေ၏။ ထောင်မှူအောင်ဒင်က တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ချိန်းလိုက်ကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့ မောင်နှမအတွက် အမွေကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုသို့ ပြောရင်း မောင်နှမသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးထဲတွင် မြောက်မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းများကို မြင်ယောင်ပြီး လောဘစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူမကိုယ်ပိုင် အငြိမ့်တူထောင်နိုင်တော့ မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ စိန်ပိုးတီသည် မိမိအငြိမ့်လောကသို့ ဝင်လာတုန်းက ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာပုံကို သတိရ၏။ ဖခင်၏ စာမှာ တိုတိုလေးဖြစ်၏။

ပိုးတီ

အောက်တန်းကျတဲ့ ဖက်ခွက်စားအလုပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်ပါ။ မရပ်ဘဲ ဖက်ခွက်စားအလုပ် ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် နင့်အဖေ မိုးကုတ်သူဌေးမြဒင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို လုံးဝမသုံးပါနဲ့....

(မြဒင်)

ဟူ၍သာဖြစ်လေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝကို အလွန်မြတ်နိုး၏။

ဖခင်သည် သားသမီးသုံးယောက်အပေါ် မိဘတာဝန်မကျဘဲ
ပစ်ချင်တိုင်းပစ်ထားခဲ့၏။ ယခုသူမအလွန်မြတ်နိုးသော အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝကို
စွန့်လွှတ်ခိုင်းနေလေ၏။ ထိုစဉ်က စိန်ပိုးတီ သည် ဖခင်၏စကားကို နားမဝင်ခဲ့ချေ။

သားသမီးသုံးယောက်သည် ဖခင်ဦးမာဒင်၏ ဈာပနာအမီ ရန်ကုန်မြို့
ဝင်ဒါမိယာခြံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထောင်မှူအောင်ဒင်သည် သရက်မြို့မှ ဘတ်စ်ကားစီး၍ ရန်ကုန်မြို့ကို
ရောက်ရှိလာလေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးလေး စိန်ပိုးတီသည် မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားပွဲမှ
ကတိုက်ကရိုက်ရောက်ရှိလေ ၏။

မောင်တင်မောင်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ပင် နေထိုင်သူဖြစ်သဖြင့်
ဝါဒါမိယာခြံကြီးသို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဈာပနာ အခမ်းအနားကို
ဘုားရှိခိုးကျောင်း၌ပင် ကျင်းပလေ၏။

ဝင်ဒါမိယာခြံကြီး၏ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလာသည် သူတို့ သုံးယောက်ကို
မြင်သောအခါ ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး
ဦးသီလက

“မင်းတို့ မောင်နှမကိုမြင်တော့ ဝမ်းနည်းလိုက်တာကွယ်၊ တကယ်တော့
ဒီအိမ်ကြီးဟာ မင်းတို့မိသားစုပိုင် အိမ်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ
မင်းတို့လာမနေနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူအောင်ဒင်က အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ ဦးသီလရယ်၊ ကျုပ်တို့ မိသားစုရဲ့ အခြေအနေကို ဦးသီလ သိသားပဲ၊ အဖေနဲ့ ကျုပ်တို့ မောင်နှမတွေ ဘယ်တုန်းက အဆင်ပြေကြလို့လဲ၊ ဒါနဲ့ အဖေ့ဈာပနအတွက် ဦးသီလ စီစဉ်ပြီးပြီလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက

“အားလုံးပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ မနက်ဖြန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဈာပနကျင်းပမယ်၊ မင်းတို့ မောင်နှမ အချိန်မီ ရောက်မှ ရောက်ပါ့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာကွာ”

ဟု ပြောလေရာ အငယ်ဆုံးသမီးလေး စိန်ပိုးတီက

“အဖေက ရန်ကုန်မှာ ကိုယ့်အိမ်ရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဘုံဘေဟိုတယ်မှာ တည်းရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးသီလက ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့်

“ဒီအကြောင်းတွေပြီး ဦးလေးလဲ မဖြေနိုင်ဘူးဖြစ်ရတယ်၊ ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှာ လာနေရင် ဦးလေးတို့က ဆရာကြီးကို လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်မောင်က

“အဖေ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲတယ်ဆိုတာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား အဖေ့မှာ ရန်သူတွေ များတယ်နော်”

ဟု ပြောလေရာ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက

“ဆရာကြီးက စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ မလိုတမာတဲ့ လူတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်ဆေးကြည့်တော့ မတော်တဆဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထောင်မှူအောင်ဒင်က သက်ပြင်းချ၍

“အဖေနဲ့ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးပေါ့ကွာ၊ အဖေမှာ လူ့ဘဝမှာ နေဖို့ ဒီလောက်ပဲ ကံပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဖေဈာပနကို ငါတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ဝိုင်းဝန်းပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စီစဉ် ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက မောင်နှမသုံးယောက်ကို အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းအသီးသီး၌ နေရာချထားပေးလိုက်၏။

ဦးသီလသည် ညစာစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းပွဲကို လိုလေးသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ထမင်းစားချိန်မှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြလေ၏။

ထောင်မှူအောင်ဒင်သည် ညီဖြစ်သူ မောင်တင်မောင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ငါ့ညီကတော့ မိန်းမတွေနဲ့ ပွေတုန်း၊ ရှုပ်တုန်းနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်တင်မောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့်

“အစ်ကိုကြီးကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး စန္ဒရားဆရာလုပ်စား နေတာပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်တင်မောင်က စိန်ပိုးတီကို ကြည့်၍

“ညီမလေးက အရင်ကထက် အများကြီးပိုချောလာတယ်၊ စိန်ပိုးတီအငြိမ့်အဖွဲ့ဆိုရင် မသိ တဲ့လူမရှိဘူးနော်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူအောင်ဒင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါကွာ၊ လူတွေက စိန်ပိုးတီအငြိမ့်ကတာ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ငါ့ညီမဆိုပြီး အမြဲကြွားနေရတာကွ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ စိန်ပိုးတိက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့်

“အစ်ကိုတို့ကတော့ ကျွန်မကို မြှောက်နေပြီ၊ အဖေဈာပန ကိစ္စပြီးတော့မှ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို သပ်သပ်ကျွေးရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ထမင်းပိုင်း၌ ဖခင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေပစ္စည်း များနှင့် ပက်သက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်အမွေကိစ္စကို မည်သူစပြောမည် နည်းဟု စောင့်မျှော်နေလေ၏။ သို့သော် ထမင်းပိုင်းပြီးသွားသည်အထိ ဖခင်၏ အမွေကိစ္စကို မည်သူမျှ စကားမစကြချေ။

နောက်တစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ မိုးကုတ်သူဌေးကြီး ဦးမာဒင်၏ဈာပန အခမ်းအနားကို ကျင်းပလေ၏။ အခမ်းအနားသို့ စီးပွားရေးလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတက်ရောက်ကြ၏။ မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဦးမာဒင်သည် အထက်ကရ စီးပွားရေးသမားကြီးဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ ထိုင်ခုံများအားလုံး ပြည့်ကျပ်သွားလေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် ဘုရားကျောင်း၌ စောင့်ကြံပြီး နေ့သည်များကို ကြိုဆိုကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတိုင်ပင်ဘဲ စည်းလုံးညီညွတ်နေလေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် ၎င်းတို့လုံးဝမသိကျွမ်းသော စီးပွားရေးလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟန်ဆောင်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလသည် ဈာပနအခမ်းအနား၌ အပင်ပန်းဆုံးလူဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသောအခါမှပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသောအခါ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဝင်ဒါမီယာ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အမွေကိစ္စကို မည်သူ စတင်ပြောမည် နည်းဟု စောင့်မျှော်နေကြ၏။

အမွေကိစ္စပြောရန် အချိန်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ သူတို့အားလုံးမျှော်လင့်နေသော အချိန်ကို အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလ စတင်ပြောဆိုလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်း၌ မောင်နှမ သုံးယောက်ဆုံ တွေ့ရှိရ ဦးသီလက တည်ကြည်သောအသံဖြင့်

“ဦးသောင်းက မိသားစုအားလုံးစုံပြီဆိုရင် သူ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြည်၍

“ဦးသောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဦးသီလက

“ဦးသောင်းက ဆရာကြီးဦးမာဒင်ရဲ့ မိသားစုရှေ့နေကြီးလေ၊

အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းတို့မောင်နှမနဲ့ ဆွေးနွေးချင်ပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေ၏။ ထောင်မှူအောင်ဒင်က တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ချိန်းလိုက်ကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့မောင်နှမအတွက် အမွေကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုသို့ပြောရင်း မောင်နှမသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးထဲတွင် မြောက်မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းများကို မြင်ယောင်ပြီး လောဘစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူမကိုယ်ပိုင် အငြိမ့်ထူထောင်နိုင်တော့ မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ စိန်ပိုးတီသည်

မိမိအငြိမ့်လောကသို့ ဝင်လာတုန်းက ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာပုံကို သတိရ၏။ ဖခင်၏ စာမှာ တိုတိုလေးဖြစ်၏။

ပိုးတီ

အောက်တန်းကျတဲ့ ဖက်ခွက်စားအလုပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်ပါ။ မရပ်ဘဲ ဖက်ခွက်စားအလုပ် ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် နင့်အဖေ မိုးကုတ်သူဌေးမြဒင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို လုံးဝမသုံးပါနဲ့....

(မြဒင်)

ဟူ၍သာဖြစ်လေ၏။

စိန်ပိုးတီသည် အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝကို အလွန်မြတ်နိုး၏။

ဖခင်သည် သားသမီးသုံးယောက်အပေါ် မိဘတာဝန်မကျဘဲ ပစ်ချင်တိုင်းပစ်ထားခဲ့၏။ ယခုသူမအလွန်မြတ်နိုးသော အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝကို စွန့်လွှတ်ခိုင်းနေလေ၏။ ထိုစဉ်က စိန်ပိုးတီ သည် ဖခင်၏စကားကို နားမဝင်ခဲ့ချေ။
